

ἹΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΧΡΥΣΑΝΘΟΥ ἈΠΟΡΕΪΤΟΥ

ΤΑ ΣΑΘΡΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΤΩΝ

ΦΙΛΟΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΩΝ

ἦτοι

ἀπαντήσεις εἰς ὅσα λέγουν, διαδίδουν καὶ γράφουν οἱ Φιλοοικουμενισταὶ ἐναντίον τῶν σημερινῶν Ὁμολογητῶν, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως .

ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

« Ἀπαντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ Σύνοδοι καὶ πᾶσαι αἱ θεῖαι γραφαί, φεύγειν τοὺς ἑτερόφρονας παραινοῦσι καὶ τῆς αὐτῶν κοινωνίαν δίστασθαι »

Ἅγιος Μάρκος Εὐγενικός,
P.G. 160,105C

« Ἡμῖν δέ πρὸς τῷ πολέμῳ τῶν αἰρετικῶν, ἔτι καὶ ὁ παρά τῶν δοκούντων ὀρθοδοξεῖν ἐπαναστάς, πρὸς ἔσχατον ἀσθενείας τὰς ἐκκλησίας κατήγαγε »

Μέγας Βασίλειος, Ἐπιστολή 92 .

Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ

Ομισόκαλος διάβολος, ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί μας, ὁ ἄσπονδος αὐτός ἐχθρός τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἀφοῦ ἀπό τήν ὑπερηφάνεια του ἐξέπεσεν καί ἐχωρίσθη ἀπό τόν Θεόν, προσπαθεῖ πάντοτε καί ποικιλοτρόπως, φθόνῳ κινούμενος, νά ἀπομακρύνῃ καί τόν ἄνθρωπο.

Ἰδιαίτερα εἰς τήν ἐποχὴν μας ἐπεστράτευσε ὅλες του τίς δυνάμεις, καί κάμνει μᾶλλον τήν τελικήν ἐπίθεσιν ἐναντίον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καί εἰδικότερα κατά τῆς Ἁγίας μας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ἴσως αὐτό πού ἀναφέρεται εἰς τήν ἱεράν Ἀποκάλυψιν, τό "οὐαί εἰς τήν γῆν καί τήν θάλασσαν, ὅτι κατέβη ὁ διάβολος πρὸς ὑμᾶς ἔχων θυμὸν μέγαν, εἰδώς ὅτι ὀλίγον καιρὸν ἔχει" (Ἀποκ. κεφ. ιβ', 12), νά ἐκπληρώνεται τώρα.

Μέ τήν μεγάλην τεχνολογικήν πρόοδον καί ὑλικὴν εὐημερίαν, ἐπέτυχεν τήν ἀποστασίαν τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν Θεόν καί τόν ὀδηγεῖ εἰς τήν καταστροφήν. Πρωτοφανὴς ἀποστασία! Ἐφθασαν οἱ ἄνθρωποι νά γυρίζουν γυμνοὶ εἰς τοὺς δρόμους καί νά θεωροῦν αὐτό τό κατάντημά τους ὡς ἐξέλιξιν! Νά διαπράττουν μέ ἀναισχυντίαν πᾶν εἶδος ἀκολασίας καί ἁμαρτίας καί νά τό θεωροῦν αὐτό ἐλευθερίαν, ἢ ὡς ἐκδήλωσιν ὀλοκληρωμένης ἀγάπης, ὡς θά ἔλεγον οἱ Νεορθόδοξοι!

Ἐκεῖ ὁμως πού κάνει τήν μεγάλην θραῦσιν, εἶναι ὁ χῶρος τῆς Ἐκκλησίας μας. Μέ διάφορες σκοτεινές ὀργανώσεις, νέες αἱρέσεις, νέες θρησκείες καί πλάνες, προσπαθεῖ νά τήν διαλύσῃ. "Ἐν ὑστέροις καιροῖς ἀποστήσονται τινες τῆς πίστεως - ἔγραφεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος- προσέχοντες πνεύμασι πλάνοις καί διδασκαλίαις δαμονίων" (Α' Τιμ. δ', Ι).

Μία τέτοια αἵρεσις ἢ μᾶλλον νέα θρησκεία, εἶναι καί ὁ ἐπάρατος Οἰκουμενισμός, ἢ θρησκεία τῆς «Νέας Ἐποχῆς», ἢ Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου, ὡς τήν ὀνομάζουν οἱ ἀφελεῖς ἀστρολόγοι. Ὁπαδοί τῆς νέας αὐτῆς θρησκείας, δυστυχῶς, εἶναι ἄνθρωποι πού βρίσκονται εἰς τὰ ἀνώτερα καί ἀνώτατα κλιμάκια τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας, μέ ἀποτέλεσμα νά παρασύρουν πολλοὺς κληρικούς καὶ λαϊκοὺς εἰς τήν πλάνην τους.

Ἡ ἀντίστασις κατά τῆς μεγάλης καί καταστροφικῆς πνευματικῆς αὐτῆς νόσου εἶναι ἐλαχίστη. Ὑπάρχουν βέβαια πολλοὶ πού γράφουν, κηρύττουν καί διαμαρτύρονται ἐναντίον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀλλὰ πρακτικὰ μέτρα, ὅπως, διακοπή μνημοσύνου καί ἐπικοινωνίας, ὡς διδάσκουν οἱ ἅγιοι Πατέρες μας, δέν λαμβάνουν. Ἐπί πλέον δέ, στρέφονται καί ἐναντίον ἐκείνων πού ἀκολουθοῦντες τό παράδειγμα καί τήν διδασκαλίαν τῶν ἁγίων μας, διακόπτουν κάθε ἐπικοινωνίαν Ἐκκλησιαστικὴν μέ τοὺς δεδηλωμένους Οἰκουμενιστάς.

Αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ἡμεῖς τοὺς ὀνομάζομεν Φιλοοικουμενιστάς, τοὺς δέ ὀλίγους πού φυλάττουν τήν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν καί διδασκαλίαν,

Ὁμολογητάς. Καί δέν εἶναι καθόλου ὑπερβολική ἢ τιμητική αὐτή προσωυμία, ἄν σκεφθῇ κανεῖς τήν μεγάλην ψυχολογικήν καί κοινωνικήν πίεσιν πού ὑφίστανται.

Εἰς τήν παροῦσαν μελέτην θά προσπαθήσουμε νά ἀπαντήσουμε ἐν συντομίᾳ εἰς ὅλα ὅσα λέγουν, γράφουν καί διαδίδουν οἱ Φιλοοικουμενισταί, κατά τῶν σημερινῶν Ὁμολογητῶν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

(Γενικά περί οίκουμενιστῶν καί φιλοοίκουμενιστῶν)

Ο Ἅγιος Βασίλειος, ὁ Μέγας αὐτός Πατήρ καί διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀπευθυνόμενος μαζί μέ ἄλλους ὀρθοδόξους ἐπισκόπους τῆς ἐποχῆς του, πρὸς τοὺς ἐν Ἰταλία καί Γαλλία ὀσιωτάτους ἀδελφούς καί συλλειτουργούς ἐπισκόπους, καί ἀναφερόμενος εἰς τὴν θλιβεράν κατάστασιν πού ἐπικρατοῦσε τότε στὶς ἐκκλησίες τῆς Ἀνατολῆς, λόγῳ τῆς Ἀρειανικῆς αἵρέσεως, μεταξύ ἄλλων ἔγραφε : « Ἡμῖν δέ, πρὸς τῷ φανερῷ πολέμῳ τῶν αἰρετικῶν, ἔτι καί ὁ παρά τῶν δοκούντων ὀρθοδόξῳ ἐπαναστάς εἰς ἔσχατον ἀσθενείας τὰς Ἐκκλησίας κατήγαγεν» (Μεγ. Βασιλείου ἐπιστολή 92) ἦτοι, “ εἰς ἡμᾶς δέ, μαζί μέ τόν φανερόν πόλεμον τῶν αἰρετικῶν ἐξηγέρθη ἀκόμη καί ὁ πόλεμος τῶν ὄσων ἐφαίνοντο ὅτι ὀμοδοξοῦν, ὁ ὁποῖος ὠδήγησεν τὰς ἐκκλησίας εἰς τὴν ἐσχάτην ἀδυναμίαν. “ (μετάφρ. μον. Νικοδήμου Μπιλάλη).

Τό ἴδιο δυστυχῶς συμβαίνει καί σήμερα, λές καί ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται. Μαζί μέ τόν πόλεμον τῶν Οἰκουμενιστῶν, ἀντιμετωπίζουμε καί τόν πόλεμον τῶν Φιλοοίκουμενιστῶν, οἱ ὁποῖοι μέ ὑποκριτικὴν ἀληθοφάνειαν νοθεύουν τόν λόγον τοῦ Θεοῦ, καί προξενοῦν μεγάλην ζημίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Του.

Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, κληρικοί καί λαϊκοί, ἐνῶ διά τοῦ προφορικοῦ καί γραπτοῦ λόγου τάσσονται ἐναντίον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, πρακτικά δέν λαμβάνουν μέτρα ἐναντίον του. Ἡ ὄλη ἀντίστασις των σταματᾷ σέ καμμιά προσωπική ἢ συλλογική διαμαρτυρία καί τίποτε περισσότερο. Περὶ διακοπῆς μνημοσύνου καί Ἐκκλησιαστικῆς κοινῶνίας, ἐκ τῶν δεδηλωμένων πλέον Οἰκουμενιστῶν, οὔτε λόγος νά γίνεται τό θεωροῦν πλάνη! Καί ἂν βρεθοῦν μερικοί, οἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦντες τό παράδειγμα τῶν ἁγίων πατέρων μας καί ὑπακούοντες εἰς τοὺς Ἐκκλησιαστικούς δεσμούς, διακόψουν τὴν ἐπικοινωνίαν καί τό μνημόσυνον τῶν αἰρετικῶν, γίνονται ἄμεσος στόχος των. Προσπαθοῦν μέ κάθε τρόπο νά δυσφημίσουν αὐτοὺς τοὺς σημερινούς Ὁμολογητὰς τῆς Ὄρθοδόξου πίστεως ὡς πεπλανημένους καί σχισματικούς, ὡς φανατικούς καί ἀμαθεῖς, ὡς ἐστερημένους ἀγάπης καί ἐκκλησιαστικῆς παιδείας, ὡς ἐλαχίστους καί ταραχοποιούς, ὡς ἀνυποτάκτους καί ὑπερηφάνους, ὡς διαστροφεῖς τῆς ἀληθείας, κ.λ.π. Συνάμα δέ προβάλλουν τὴν ἰδικὴν των στάσιν, ὡς σωστὴν καί ἐνδεδειγμένην.

Μὴ ἔχοντες δέ Κανονικὰ καί Πατερικὰ μαρτυρίες, ἢ παραδείγματα ἀπὸ τὴν πράξιν τῆς Ἐκκλησίας μας, καταφεύγουν σέ σοφιστικὰς θεωρίες καὶ ἐπιχειρηματολογίας, οἱ ὁποῖες λίαν ἐπεικῶς θά μπορούσαν νά ὀνομαστοῦν ἀφελεῖς σκέψεις καί σαθρὰ ἐπιχειρήματα, διά νά καλύψουν μέ τόν τρόπον αὐτόν τὴν ἀντιπαραδοσιακὴν

των στάσιν ἔναντι τῆς νέας θρησκείας τῶν ἡμερῶν μας πού λέγεται Οἰκουμενισμός.

Ἡμεῖς, μέ τήν χάριν τοῦ Θεοῦ καί δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων μας, θά ἀπαντήσουμε σέ ὅλες αὐτές τίς σοφιστικές ἐνστάσεις καί ἐπιχειρηματολογίες τῶν Φιλοοικουμενιστῶν, ἀφοῦ πρῶτα παραθέσουμε μερικά ἀποσπάσματα, ἀπό ὅσα ἔγραψαν διάφοροι ἀξιόλογοι ἄνθρωποι, γιά τό τί εἶναι καί τί ἐπιδιώκει ὁ Οἰκουμενισμός.

«Ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι αἵρεσις τῶν αἱρέσεων, διότι μέχρι τώρα ἐκάστη αἵρεσις, ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας προσεπάθησε νά τεθῇ ἐν τῇ θέσει τῆς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας, ἐνῶ ἡ Οἰκουμενική κίνησις ἐνώσασα ἀπάσας τάς αἱρέσεις προσκαλεῖ ὅλας ὁμοῦ νά τιμήσουν ἑαυτάς ὡς τήν Μίαν, Ἀληθῆ Ἐκκλησίαν! Ἐνταῦθα ὁ ἀρχαῖος Ἀρειανισμός, Μονοφυσιτισμός, Μονοθελητισμός, Πελαγιανισμός, Εἰκονομαχία, καί ἀπλῶς κάθε δυνατή δεισιδαμονία τῶν συγχρόνων αἱρέσεων ὑπό τελείως διαφορετικά ὀνόματα ἔχουν ἐνωθῆ καί ἐτοιμάζονται νά ἐπιτεθοῦν κατά τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτό τό φαινόμενο εἶναι ἀναμφιβόλως ἀποκαλυπτικοῦ χαρακτῆρος ... Ὁ Οἰκουμενισμός προσπαθῶν νά καταστρέψῃ τά ὄρια τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, δέν ἔχει ὄρια ὁ ἴδιος. Ἦδη συζητεῖται, ὄχι μόνον περί ἐνώσεως μέ ὅλους τοὺς Χριστιανούς, ἀκόμη καί μέ τοὺς Ἰουδαίους, ἀλλά καί πᾶς ζῶν ἐπί τῆς γῆς εἶναι μέλος τῆς ἐκκλησίας.

Ἐν τῷ Π.Σ. τῶν Ἐκκλησιῶν, ὡς διά ταχυδακτυλουργίας ἔχουν συνδεθῆ καί ἐνωθῆ ὅλαι αἱ βλασφημῖαι, πλάναι καί ἀντιθέσεις ὀλοκλήρου τῆς πνευματικῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς, ἀπό τοῦ Κάϊν καί Χάμ μέχρι τοῦ Ἰούδα τοῦ προδότου, Κάρλ Μάρξ, τοῦ διαφθορέως Φρόϋδ καί γενικῶς ὅλων τῶν μικρότερων καί μεγαλυτέρων συγχρόνων βλασφημῶν ... (Μητροπολίτου Βιταλίου, τῆς ἐν Διασπορᾷ Ὑπερορίου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας. "Ὁρθόδοξος Τύπος, τῆς 10ης Φεβρουαρίου - 20ης Μαΐου 1970".

Ὁ Οἰκουμενισμός προφανῶς δέν εἶναι ἀπλῶς ἓνας νεωτερισμός, ἀλλά εἶναι συνονθύλευμα ὅλων τῶν νεωτερισμῶν, εἶναι μία προσπάθεια νά γκρεμίσῃ ὀλόκληρο τό θεῖο οἰκοδόμημα πού ὀνομάζεται Ὁρθόδοξος Χριστιανική Ἐκκλησία, καί ν' ἀνεγείρῃ εἰς τήν θέσιν του τόν νέον πύργον τῆς Βαβέλ.

Ὁ Οἰκουμενισμός στεγάζει ὅλα ἀνεξαιρέτως τά εἶδη τῶν αἱρέσεων, ἀκόμη καί τοὺς προτεστάντας, οἱ ὅποιοι κηρύττουν τήν θεολογίαν τοῦ "θανάτου τοῦ Θεοῦ", (καθηγητής Κων/νος Καβαρνός, Ὁρθ. Τύπος 10ης Ἰουνίου 1970).»

«Ὁ Οἰκουμενισμός, ἡ μεγαλυτέρα αἵρεσις τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, κυρύττουσα τόν δογματικόν καί θρησκευτικόν συγκρητισμόν καί τείνουσα εἰς ἓν εἶδος πανθρησκείας διά τῆς ἐξισώσεως τῶν χριστιανικῶν ὁμολογιῶν καί θρησκειῶν, ἀποτελεῖ τήν πλέον θανάσιμον ἀπειλήν διά τήν Ὁρθοδοξίαν ...» (Ἀρχιμ. Σπυρίδονος Μπιλάλη, «Ὁρθοδοξία καί Παπισμός» Τόμ.Α', σελίς 377, Ἀθῆναι 1969).

«Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καθίσταται σαφές ὅτι ὁ Οἰκουμενισμός - συγκρητισμός δέν

είναι απλώς μία αίρεσις, αλλά παναίρεσις, διότι κατ' ουσίαν οδηγεί εις τήν ἄρνησιν τοῦ Χριστιανισμοῦ ὡς μοναδικῆς καί ἀποκλειστικῆς ἀπολύτου ἀληθείας ἐξ ἀποκαλύψεως καί εις τόν ὑποβιβασμόν αὐτοῦ εις μίαν μεταξύ τῶν πολλῶν θρησκειῶν ἢ τήν πνευματικωτέραν καί σπουδαιότεραν ἀλλά ὄχι τήν μοναδικήν. Ὁ Οἰκουμενισμός, ἄρα συγκρητισμός εἶναι ἡ μεγαλυτέρα ἀπειλή κατά τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, διότι δι' αὐτῆς δέν πλήσσει ἀπλῶς ἓν δόγμα ἢ μία θεμελιώδης ἀλήθεια, ἀλλά σύμπασα συλλήβδην ἡ δογματική καί κανονική τάξις τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.» (Καθηγητοῦ Θεολ. Σχολῆς Ἀθηνῶν κ. Κωνστ. Μουρατίδου, «Ὁρθόδοξος Τύπος» 20ης Μαΐου 1970).

«Ὁ Οἰκουμενισμός, κατασκευάσμα μασωνικό, ζητεῖ νά ἰσοπεδώσῃ ὅλες τίς θρησκείες, νά τίς ζυμώσῃ μέσα στό ἴδιο ζυμωτήρι, γιά νά ἐτοιμάσῃ σιγά - σιγά τήν πάστα τῆς θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας - πρόδρομο σύμπτωμα τοῦ Ἀντιχρίστου.» (Ὁρθοδόξου χριστιανοῦ τοῦ πρώην σιδηροῦ Παραπετάσματος, «Ὁρθόδ. Τύπος» Ἰούνιος 1966).

Καί δι' ἡμᾶς ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι ἓν εἶδος νέας θρησκείας, Πανθρηκείας θά λέγαμε, πού ἐνώνοντας ὅλες τίς ὑπάρχουσες θρησκείες τοῦ κόσμου θά καταστή ἡ θρησκεία τῆς «Νέας Ἐποχῆς» ἢ τῆς «Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου», ὡς τήν ὀνομάζουν οἱ μωρολόγοι ἀστρολόγοι. Δηλαδή τῆς ἐποχῆς πού θά παύσῃ -κατ' αὐτούς βέβαια- νά λατρεύεται ὁ Ἀληθινός Θεός ἡμῶν καί ἀντ' Αὐτοῦ θά λατρεύεται ὁ διάβολος! Αὐτός εἶναι ὁ Οἰκουμενισμός, καί αὐτόν τόν σκοπόν ἐξυπηρετοῦν ὅλοι οἱ ὀπαδοί του, κληρικοί καί λαϊκοί.

Διά νά μή θεωρηθῇ ὅτι τοὺς ἀδικούμε, θά παραθέσουμε δύο-τρεις δηλώσεις διαπρεπῶν Οἰκουμενιστῶν: «Ἀπατώμεθα καί ἀμαρτάνουμε, ἐάν νομίζωμεν ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Πίστις κατῆλθεν ἐξ οὐρανοῦ καί ὅτι τά ἄλλα δόγματα εἶναι ἀνάξια. Τριακόσια ἑκατομμύρια ἀνθρώπων ἐξέλεξαν τόν Μουσουλμανισμόν διά νά φθάσουν εις τόν Θεόν των καί ἄλλαι ἑκατοντάδες ἑκατομμύρια εἶναι. Διαμαρτυρόμενοι, Καθολικοί, Βουδισταί. Σκοπός κάθε θρησκείας εἶναι νά βελτιώσῃ τόν ἀνθρωπον» (Πατρ. Ἀθηναγόρας, «Ὁρθ. Τύπος» Δεκ. 1968)

«Ἡ Οἰκουμενική κίνησις, φρονοῦμεν, ἂν καί χριστιανικῆς προελεύσεως, ὀφείλει νά γίνῃ κίνησις ὄλων τῶν θρησκειῶν τῆς μιᾶς πρὸς τήν ἄλλην, ὅπως γίνῃ διάλογος, ἂν τυγχάνῃ ἀληθές, ὅτι ὅλαι αἱ θρησκείαι ὑπηρετοῦν τόν Θεόν καί τόν ἀνθρωπον» (Ἰακώβου Ἀρχιεπ. Ἀμερικῆς, «Ὁρθόδ. Τύπος» Αὐγ.-Σεπτ. 1968).

«Καί ὁ Μωάμεθ εἶναι ἓνας ἀπόστολος ὁ ὁποῖος πολλοὺς ὠδήγησε εις τήν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.» (Ἀλεξανδρείας Παρθένιος)

Ἄς δοῦμε τώρα καί μίαν προσευχήν τῶν Οἰκουμενιστῶν: «ὦ Θεέ, Πάτερ, Σύ δύνασαι νά ποιήσῃς καινά τά πάντα. Ἐμπιστευόμεθα ἑαυτούς εις Σέ· βοήθησον ἡμᾶς νά ζῶμεν διά τοὺς ἄλλους, διότι καί ἡ ἀγάπη Σου ἀπλοῦται πρὸς πάντας τοὺς ἀνθρώπους· νά ἐρευνῶμεν διά τήν ἀλήθειαν, τήν ὁποῖαν δέν ἔχομεν γνωρίσει» (Ὁρθ. Τύπος 10 Φεβρ. - 20 Μαΐου 1970).

Ἐὰς ἐρευνῶν λοιπὸν οἱ σκοτεινοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι δια τὴν ἀλήθειαν ποῦ δὲν ἔχουν γνωρίσει ἅς ψάχνουν εἰς τοὺς σκοτεινοὺς θαλάμους τῶν Μασωνικῶν στοῶν νὰ τὴν βροῦν. Δι' ἡμᾶς, «ἡ Ὁδὸς καὶ ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Ζωή» (Ἰωάν. 16', 6), εἶναι ὁ Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν.

Τὸ λυπηρὸν ἐν προκειμένῳ εἶναι ὅτι, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔχουν καταλάβει τίς ἀνώτερες καὶ ἀνώτατες θέσεις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, μέ ἀποτέλεσμα νὰ ὀδηγοῦν πολλοὺς Ὀρθόδοξους χριστιανούς εἰς τὴν Ἐρησκείαν τῆς «Νέας Ἐποχῆς», τὸν Οἰκουμενισμόν. Ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους δὲν θέλουν νὰ χωρισθοῦν οἱ Φιλοοικουμενισταί, διότι πιστεύουν πὼς κάνοντας κάτι τέτοιο χωρίζονται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ!!! Ἐμποδίζουν δὲ μέ κάθε τρόπον νὰ χωρισθῇ κάθε καλοπροαίρετος, ὁ ὁποῖος ἀντιλαμβάνεται τὸν ψυχικὸν κίνδυνον ποῦ ἐπιφέρει ὁ Οἰκουμενισμός.

Ὁ Κύριός μας ἐλέγχοντας τοὺς Φαρισαίους καὶ γραμματεῖς τῆς ἐποχῆς του εἶπεν : «Οὐαὶ ὑμῖν τοῖς νομικοῖς ὅτι ἤρατε τὴν κλειδα τῆς γνώσεως· αὐτοὶ οὐκ εἰσῆλθετε, καὶ τοὺς εἰσπυρομένους ἐκωλύσατε» (Λουκᾶ 11', 52), δηλαδὴ «Ἀλοϊμόνοσας, διότι ἀφαιρέσατε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τὸ κλειδί τῆς γνώσεως, τοὺς ἐσκοτίσατε δηλαδὴ τὸν νοῦν μέ τὰς ψευδεῖς διδασκαλίαισας καὶ τοὺς ἐπήρατε τὸ μέσον, μέ τὸ ὁποῖον θὰ ἐγνώριζαν τὴν ἀλήθειαν καὶ θὰ ἐπροχωροῦσαν τὸν δρόμον τῆς σωτηρίας. Ἔτσι, καὶ ἐσεῖς δὲν εἰσῆλθατε εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐκείνους ποῦ ἤθελαν νὰ εἰσέλθουν τοὺς ἐμποδίσσατε». (Μετάφρ. Ἰωάν.Θ.Κολιτσάρα).

Καλὸν εἶναι νὰ προσέξουν οἱ Φιλοοικουμενισταί, μήπως ἐμποδίζοντας τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς νὰ διακόψουν κάθε ἐπικοινωνίαν μέ τοὺς Οἰκουμενιστάς, κληρονομήσουν τὸ οὐαὶ τοῦ Κυρίου μας ...

Ἐὰς ἀπαντήσουμε τώρα εἰς τίς ἐνστάσεις τους, ὄχι βέβαια μέ δικά μας σοφιστικά ἐπιχειρήματα, ἀλλὰ μέ Πατερικὲς μαρτυρίες καὶ κανονικὲς ἀποδείξεις.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΕΝΣΤΑΣΙΣ Α'

Δέν ἐπιτρέπεται, λέγουν, ἡ διακοπή τοῦ μνημοσύνου τοῦ οἰκείου Πατριάρχου, Ἀρχιεπισκόπου, Μητροπολίτου καί Ἐπισκόπου πρὶν αὐτός καταδικασθῆ ὑπὸ τοῦ συνόλου τῶν ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας.-

Ἄν καί τοῦτον τό ἐπιχείρημα τό ἀναίρεσαν μέ τήν πράξιν τους τό 1972, διακόπτοντας τό μνημόσυνον τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα, τόσο μερικοί ἐπίσκοποι τῆς Βορείου Ἑλλάδος, ὅσον καί τό σύνολον σχεδόν τῶν Ἀγιορειτῶν, ἅς ἴδωμεν ὅμως καί τί λέγουν οἱ ἱεροί Κανόνες, οἱ ἅγιοι Πατέρες καί ἡ πρᾶξις τῆς Ἐκκλησίας μας.

Υπάρχουν δύο ἱεροί Κανόνες, ὁ ΛΑ' Ἀποστολικός καί ὁ ΙΕ' Πρωτοδευτέρας συνόδου πού ἐπιτρέπουν εἰς τούς κατωτέρους κληρικούς νά διακόπτουν τό μνημόσυνον καί τήν ἐπικοινωνίαν πρὸς τούς ἀνωτέρους των, ὅταν αὐτοί κηρύττουν φανερά κάποια αἵρεση καί κακοδοξία. Βέναια οἱ δύο αὐτοί ἱεροί Κανόνες, καί ἀρκετοί ἄλλοι ὅπως, ὁ ΙΗ' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, οἱ ΙΓ', ΙΔ' τῆς Πρωτοδευτέρας κ.λ.π. ἔχουν ὡς κεντρικόν σκοπόν ν' ἀποτρέπουν τούς κατωτέρους κληρικούς νά διακόπτουν σχέσεις μέ τούς ἀνωτέρους των, καί μόνον ὡς παρένθεσιν, θά ἔλεγε κανεῖς, παρέχουν αὐτό τό δικαίωμα, δηλαδή τήν διακοπήν τῆς ἐπικοινωνίας.

Θά ἐρωτοῦσε κανεῖς διατί σέ ἓνα τόσο σοβαρό θέμα δέν ἐκδόθηκαν ἰδιαίτεροι Κανόνες; Ἡ ἀπάντησις εἶναι πολύ ἀπλή. Δέν χρειαζόταν κάτι τέτοιο, διότι ἀπό τά πρῶτα χριστιανικά χρόνια, ἡ διακοπή κάθε πνευματικῆς σχέσεως μέ οἰονδήποτε ἐκῆρυσσε αἵρεσιν ἤτο δεδομένη. Ὁ ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός, αὐτός ὁ μέγας πρόμαχος τῆς Ὁρθοδοξίας, εἰς ἓνα θαυμάσιον χωρίον του ἀναφέρει σχετικά : «Ἀπαντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ σύνοδοι, καί πᾶσαι αἱ θεῖαι γραφαί, φεύγειν τούς ἑτερόφρονas παραινουσιν καί τῆς αὐτῶν κοινωνίας διίστασθαι». Ναί, αὐτό εἶναι τό γενικόν φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας μας, καί διά τοῦτο ἐπαναλαμβάνομεν δέν ἀσχολήθηκαν εἰδικότερα οἱ ἱεροί Κανόνες.

Θά παραδέσουμε τώρα τούς δύο αὐτούς ἱερούς Κανόνas πού ἀναφέραμε καί τήν ἐρμηνείαν των ὑπὸ τοῦ ἁγίου Νικοδήμου.

Κανὼν ΛΑ' τῶν ἁγίων Ἀποστόλων :

«Εἴ τις πρεσβύτερος καταφρονήσας τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου, χωρίς συναγάγει, καί θυσιαστήριον ἕτερον πῆξει, μηδέν κατεγνωκῶς τοῦ Ἐπισκόπου ἐν εὐσεβείᾳ καί δικαιοσύνῃ, καθαιρείσθω ὡς φίλαρχος. Τύραννος γάρ ἐστίν. ὡσαύτως δέ καί οἱ λοιποὶ καί ὅσοι αὐτῷ προσθῶνται, οἱ δέ λαϊκοὶ ἀφαρίζεσθωσαν. Ταῦτα δέ μετὰ μίαν, καί δευτέραν καί τρίτην παράκλησιν τοῦ Ἐπισκόπου γινέσθω.».

Ἐρμηνεία : «Ὁποῖος πρεσβύτερος ἤθελε καταφρονήσῃ τόν ἰδικόν του ἐπίσκοπον, καί νά γνωρίσῃ, αὐτόν πῶς σφάλλει φανερά ἢ εἰς τήν εὐσεβείαν ἢ εἰς τήν

δικαιοσύνην : ταυτόν εἰπεῖν, χωρίς νά γνωρίση αὐτόν πῶς εἶναι φανερά ἢ αἰρετικός ἢ ἄδικος, ἤθελε συμμαζώνη κατ' ἰδίαν τούς χριστιανούς, καί κτίσας ἄλλην ἐκκλησίαν ἤθελε λειτουργεῖ εἰς αὐτήν ξεχωριστά, χωρίς τήν ἄδειαν καί γνώμην τοῦ Ἐπισκόπου του, ὁ τοιοῦτος, ὡς φίλαρχος ἄς καθαίρηται, ἐπειδή ὡς τύραννος μέ βίαν καί τυραννίαν, ζητεῖ νά σφετερίσῃ τήν ἀνήκουσαν ἐξουσίαν τῷ Ἐπισκόπῳ του. Ἀλλά καί ὅσοι μέν ἄλλοι κληρικοί συμφωνήσουν μέ αὐτόν εἰς τήν τοιαύτην ἀποστασίαν, ἄς καθαίρωνται παρομοίως καί αὐτοί· ὅσοι δέ λαϊκοί ἄς ἀφορίζονται. Ταῦτα ὅμως νά γίνονται ἀφοῦ ὁ Ἐπίσκοπος παρακινήσῃ μέ γλυκάδα καί ἡμερότητα, τρεῖς φορές τούς ἀπ' αὐτοῦ χωρισθέντας, νά λείψουν ἀπό τοιοῦτον κίνημα, καί αὐτοί σταθοῦν εἰς τό πείσμα των.»

Ἐδῶ τελειώνει ἡ ἐρμηνεία τοῦ παρόντος Ἀποστολικοῦ Κανόνος, ἀλλά ὁ ἅγιος Νικόδημος ἐθεώρησε καλόν νά προσθήσῃ καί κάτι ἀπό τόν ΙΕ' τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου, τό ὁποῖον καί παραθέτουμε : «Ὅσοι δέ χωρίζονται ἀπό τόν Ἐπίσκοπόν τους πρό συνοδικῆς ἐξετάσεως, διατί αὐτός κηρύττει δημοσίᾳ καμμίαν κακοδοξίαν καί αἵρεσιν, οἱ τοιοῦτοι ὄχι μόνον εἰς τά ἀνωτέρω ἐπιτίμια δέν ὑπόκεινται, ἀλλά καί τήν πρέπουσαν εἰς τούς ὀρθοδόξους τιμὴν ἀξιῶνται, κατὰ τόν ιε' τῆς Α' καί Β'.»

Ἐκεῖνο πού θά εἶχε νά παρατηρήσῃ κανεῖς εἰς τόν ἱερόν τοῦτον Κανόνα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων εἶναι ὅτι ἐπιτρέπει εἰς τούς πρεσβυτέρους νά διακόπτουν ἐπικοινωνίαν ἀπό τόν Ἐπίσκοπόν των ὄχι μόνον διά κακοδοξίαν καί αἵρεσιν, ἀλλά καί ἀν' ἀκόμη εἶναι ἄδικος.

Κανὼν ΙΕ' τῆς Πρωτοδευτέρας. (Ἐπειδή ὁ παρὼν Κανὼν εἶναι ἀρκετά μέγας θά παραθέσουμε μόνον τό δεύτερον μέρος αὐτοῦ).

«...Οἱ γάρ δι' αἵρεσιν τινά παρά τῶν ἁγίων Συνόδων ἢ Πατέρων κατεγνωσμένη τῆς πρὸς τόν πρόεδρον κοινωνίας ἑαυτοῦς διαστέλλοντες, ἐκείνου δηλονότι τήν αἵρεσιν δημοσίᾳ κηρύττοντος, καί γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' ἐκκλησίας διδάσκοντος, οἱ τοιοῦτοι οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῆσει οὐχ ὑπόκεινται πρό συνοδικῆς διαγνώσεως ἑαυτοῦς τῆς πρὸς τόν καλούμενον Ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀποτεριχίζοντες, ἀλλά καί τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιωθῆσονται. Οὐ γάρ Ἐπισκόπων, ἀλλά ψευδεπισκόπων καί ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν, καί οὐ σχίσματι τήν ἑνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλά σχισμάτων καί μερισμῶν τήν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ῥύσασθαι».

Ἐρμηνεία : «...Ἐάν δέ οἱ ῥηθέντες πρόεδροι εἶναι αἰρετικοί, καί τήν αἵρεσιν αὐτῶν κηρύττουσι παρρησία, καί διά τοῦτο χωρίζονται οἱ εἰς αὐτούς ὑποκείμενοι, καί πρό τοῦ νά γένη ἀκόμη συνοδική κρίσις περί τῆς αἵρέσεως ταύτης, οἱ χωριζόμενοι αὐτοί, ὄχι μόνον διά τόν χωρισμόν δέν καταδικάζονται, ἀλλά καί τιμῆς τῆς πρεπούσης, ὡς ὀρθόδοξοι, εἶναι ἄξιοι, ἐπειδή, ὄχι σχίσμα ἐπροξένησαν εἰς τήν Ἐκκλησίαν μέ τόν χωρισμόν αὐτόν, ἀλλά μάλλον ἠλευθέρωσαν τήν Ἐκκλησίαν ἀπό τό σχίσμα καί τήν αἵρεσιν τῶν ψευδεπισκόπων αὐτῶν».

Σπόπιμον κρίνομεν ν' αναφέρουμε ἐδῶ τά ὅσα ὁ γνωστός Σέρβος κανονολόγος Ἐπίσκοπος Μίλας, δι' εἰδικῆς μελέτης του εἰς τόν ἀνωτέρω Κανόνα καί ἐπί τοῦ σημείου αὐτοῦ, τονίζει : « Ἐάν ὁ Ἐπίσκοπος ἢ Μητροπολίτης ἢ Πατριάρχης ἄρξητε νά διακηρύττη δημοσίᾳ ἐπ' ἐκκλησίας αἰρετικὴν τινά διδαχὴν, ἀντικειμένην πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν, τότε οἱ ὑποτασσόμενοι αὐτῷ κέκτηνται δικαίωμα ἅμα καί χρέος νά ἀποσχοινισθῶσι πάραυτα ἐκείνων, διό οὐ μόνον εἰς οὐδεμίαν θέλουσι ὑποβληθῆ κανονικὴν ποινὴν, ἀλλὰ θέλουσι καί ἐπαινεθῆ εἰσέτι, καθ' ὅσον διὰ τούτου, δέν κατέκριναν καί δέν ἐπανεστάτησαν ἐναντίον τῶν νομίμων Ἐπισκόπων, ἀλλ' ἐναντίον ψευδεπισκόπων καί ψευδοδιδασκάλων. οὔτε ἐδημιούργησαν τοιοῦτοτρόπως σχίσμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλ' ἀντιθέτως ἀπήλλαξαν τὴν Ἐκκλησίαν, ἐν ὧσιν ἠδυνήθησαν μέτρῳ, τοῦ σχίσματος καί τῆς διαιρέσεως» (ἐν : PRAVILA PRAVOSLAVNE CZORYES TUMACENJIMA, II, NOVI SAD 189, 66, 290, 291).

Μέ τὴν ἀνωτέρω ἐρμηνείαν τῶν δύο αὐτῶν ἱερῶν Κανόνων, οἱ ὁποῖοι ἀποτυπώνουν τὴν δεδομένην Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν καί πράξιν τῆς Ἐκκλησίας μας, συμφωνοῦν ἀπόλυτα καί οἱ ἅγιοι Πατέρες μας. Ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ μέγας γράφει σχετικῶς : « Πᾶς ἄνθρωπος τό διακρίνειν παρά τοῦ Θεοῦ εἰληφῶς, κολασθήσεται ἀπείρῳ ποιμένι καί ψευδῇ δόξαν ὡς ἀληθῆ δεξάμενος.» (Β.Ε.Π.Ε.Σ. 33, 214). Εἰς ἄλλο δέ σημεῖον γράφει : « Ἐάν ὁ Ἐπίσκοπος ἢ ὁ πρεσβύτερος οἱ ὄντες ὀφθαλμοὶ τῆς Ἐκκλησίας, κακῶς ἀναστρέφονται καί σκανδαλίζουσι τόν λαόν, χρὴ αὐτούς ἐκβάλλεσθαι. Συμφέρον γάρ ἄνευ αὐτῶν συναθροίζεσθαι εἰς εὐκτήριον οἶκον, ἢ μετ' αὐτῶν ἐμβληθῆναι, ὡς μετὰ Ἄννα καί Καϊάφα, εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός .» (ΒΕΠΕΣ, 33, 199).

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἀναφερόμενος εἰς τό γνωστόν χωρίον τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, « πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καί ὑπέικετε», γράφει : « Πῶς οὖν ὁ Παῦλος φησὶν, πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καί ὑπέικετε; Ἀνωτέρω εἰπὼν, ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς, τότε εἶπε πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καί ὑπέικετε. Τί οὖν, φησὶν, ὅταν πονηρός ἦ καί μὴ πειθώμεθα; πονηρός πῶς λέγεις; εἰ μὲν περὶ πίστεως φεύγε καί παραίτησαι, μὴ μόνον ἂν ἄνθρωπος ἦ, ἀλλὰ καὶ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ κατιών» (Ρ.Γ. 34, 231Α).

Ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης εἰς ἐπιστολὴν του πρὸς τόν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων γράφει : « Οἱ μὲν τέλεον περὶ τὴν πίστιν ἐναυάγησαν· οἱ δέ εἴ καὶ τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεποντίσθησαν, ὅμως τῇ κοινωνίᾳ τῆς αἵρέσεως συνολλυνται.» (Ρ.Γ. 99, 1164). Καί εἰς ἄλλο σημεῖο : « Οὐδ' ἂν ὅλα τά χρήματα τοῦ κόσμου παρέξει τις καί κοινωνῶν εἴη τῇ αἵρέσει, φίλος Θεοῦ οὐ καθίσταται ἀλλ' ἐχθρός. » (Ρ.Γ. 99, 1205Α).

Ὁ δέ μέγας Φώτιος παραγγέλει σαφῶς : « Αἰρετικὸς ἐστὶν ὁ ποιμὴν ; λύκος ἐστὶν φυγεῖν ἐξ αὐτοῦ καί ἀποπηδᾶν δεήσει, μὴδ' ἀπατηθῆναι προσελθεῖν καὶ ἡμερον περισαίνειν δοκεῖ· φύγε τὴν κοινωνίαν αὐτοῦ καί τὴν πρὸς αὐτόν κοινωνίαν ὡς ἰὼν ὄφεις».

Τά ἴδια λέγει καί ὁ ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός : «Φεύγετε καί ὑμεῖς ἀδελφοί τήν πρός τούς ἀκοινωνήτους κοινωνίαν καί τό μνημόσυνον τῶν ἀμνημονεύτων» (P.G.160,1097D-1100A).

Σέ ἄλλό σημεῖο ἀναφέρει διά τούς λατινόφρονας τῆς ἐποχῆς του : «Περιωρίσθην παρά τοῦ Βασιλέως. Ἄλλ' ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καί ἡ τῆς ἀληθείας δύναμις οὐ δέδεται, τρέχει δέ καί μάλλον εὐδοοῦται καί οἱ πλείονες τῶν ἀδελφῶν τῇ ἐμῇ ἐξορία θαρροῦντες βάλλουσι τοῖς ἐλέγχοις τούς ἀλιτηρίους καί παραβάτας τῆς ὀρθῆς πίστεως καί τῶν πατρικῶν θεσμῶν καί ἐλαύνουσι πανταχόθεν αὐτούς ὡς καθάρματα, μήτε συλλειτουργεῖν αὐτοῖς ἀνεχόμενοι μήτε μνημονεύοντες ὄλως αὐτῶν ὡς χριστιανῶν.»

Καί τώρα ἄς ἴδωμεν καί ποίαν στάσιν ἐτήρουν οἱ ὁμολογηταί κληρικοί καί λαϊκοί, ἔναντι αὐτῶν πού ἐκήρυττον αἴρεσιν χωρίς νά ἔχουν ἀκόμη καταδικασθεῖ ὑπό ἐπισκοπικῆς συνόδου.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας εἶχε ἐκ παραδόσεως δεχθῆ νά ὀνομάζεται ἡ Παναγία μας Θεοτόκος. Αὐτήν τήν παράδοσιν ἠθέτησε ὁ Νεστόριος, ὅστις προερχόμενος ἐξ Ἀντιοχείας ἐγένετο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως τό ἔτος 428. Ὑπῆρξε μαθητής τοῦ Θεοδώρου Μοψουεστίας καί δυστυχῶς παρέλαβε καί τās αἰρετικὰς αὐτοῦ δοξασίας ἐπί τοῦ Χριστολογικοῦ δόγματος (δύο φύσεις, δύο πρόσωπα). Γενόμενος Πατριάρχης ἄρχισε σιγά-σιγά διά τῶν ἀντιπροσώπων του - κληρικῶν ἐξ Ἀντιοχείας σύν αὐτῷ ἀχθέντων- νά ἀποκαλῆ τήν Παναγία μας «άνθρωπο τόκον ἢ Χριστο τόκον». Αὐτή ἡ διδασκαλία ὡς ἦτο ἐπόμενονον ἐπέφερε μεγάλην ἀναστάτῳσιν καί σύγχυσιν εἰς τόν κλῆρον καί τόν λαόν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Πολλοί διέκοψαν τήν ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν καθῶς καί τό μνημόσυνον του, ἀκολουθώντας τήν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὁ Νεστόριος δέ ἐξασκώντας τήν Πατριαρχικὴν του ἐξουσίαν καθήρησε καί ἀφώρισε αὐτούς ὡς σχισματικούς.

Ἴσως νά ἰσχυρισθῆ κάποιος, ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοί ἦταν φανατικοί ζηλωταί μή ἔχοντες ἐκκλησιολογικὴν γνῶσιν καί ἄλλα πολλά πού λέγουν καί εἰς ἡμᾶς οἱ σημερινοί φιλοοικουμενισταί. Ἄλλ' ἔρχεται ὁ μέγας Κύριλλος, Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ὁ καί πρόεδρος τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου χρηματίσας -διά τόν ὁποῖον δέν πιστεύουμε πῶς θά τολμοῦσε κανεὶς νά διανοηθῆ πῶς δέν ἐγνώριζε ἐκκλησιολογίαν- καί γράφει πρός τήν μερίδα τοῦ κλήρου καί τοῦ λαοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἡ ὁποία εἶχεν ἀποκηρύξει τόν Νεστόριον ἅμα τῇ γνώσει τῆς κακοδοξίας του : «Ταύτην ἐν ἑαυτοῖς ἀναζωπυροῦντες ἀεὶ τήν πίστιν, ἀσπίλους καί ἀμώμους ἑαυτούς τηρήσατε, μήτε κοινωνοῦντες τῷ μνημονευθέντι Νεστορίῳ, μήτε μὴν ὡς διδασκάλῳ προσέχοντες, εἰ μένει λύκος ἀντί ποιμένος ... Τοῖς δέ γε κληρικῶν, εἴτε λαϊκῶν διά τήν ὀρθήν πίστιν κεχωρισμένοις ἢ καθαιρεθεῖσι παρ' αὐτοῦ, κοινωνοῦμεν ἡμεῖς, οὐ τήν ἐκείνου κυροῦντες ἄδικον ψῆφον, ἐπαινοῦντες δέ μάλλον τούς πεπονθότας, κακεῖνο λέγοντες αὐτοῖς· εἴ ὄνειδίξασθε ἐν Κυρίῳ μακάριοι ὅτι τῆς

δυνάμεως καί τό τοῦ Θεοῦ πνεῦμα εἰς ὑμᾶς ἀναπέπαιται...» (MANSI, IV,1096).

Ἔνας ἀπό αὐτοῦς πού διέκοψαν τό μνημόσυον καί τήν ἐπικοινωνίαν τοῦ Νεστορίου μόλις αὐτός ἄρχισε νά διακηρύττῃ τήν αἴρεσιν του, ἦταν καί ὁ ὅσιος πατήρ ἡμῶν Ὑπάτιος πού ἐορτάζει τήν 17ην Ἰουνίου. Ἀναφέρει ἡ βιογραφία του : «Ὅταν πληροφορήθηκε ὁ ὅσιος τά αἰρετικά φρονήματα τοῦ Νεστορίου, ἀμέσως ἔσβησε τό ὄνομά του ἀπό τά δίπτυχα διά νά μή μνημονεύεται εἰς τίς Λειτουργίες. Ὁ εὐλαβέστατος ἐπίσκοπος Εὐλάλιος εἶπε πρὸς τόν Ὑπάτιον: Γιατί ἔσβησες τό ὄνομά του πρὶν νά ἰδῆς τί θά γίνη; Ὁ ὅσιος ἀπάντησε : Ἐγὼ ἀφοῦ ἔμαθα ὅτι μιλά ἄσχημα γιά τόν Κύριόν μου, παύω τήν κοινωνίαν μαζί του καί οὔτε ἀναφέρω τό ὄνομά του δέν εἶναι πιά ἐπίσκοπος». Τότε ὁ Εὐλάλιος τοῦ εἶπε μέ ὀργή : «Πήγαινε καί διόρθωσε αὐτό πού ἔκανες, διότι μπορῶ καί νά σέ τιμωρήσω». Καί ὁ Ὑπάτιος ἀποκρίθηκε : «Ὅ,τι θέλεις κάμε, διότι ἐγὼ ἀπεφάσισα τά πάντα νά πάθω καί μέ αὐτήν τήν ἀπόφασιν τό ἔκανα αὐτό.»

Ἐφάμιλλος τῶν ἀρχαίων ὁμολογητῶν Πατέρων μας ὑπῆρξεν καί ὁ ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός, ἐπίσκοπος Ἐφέσου. Ὁ ἅγιος μετὰ τήν ἄρνησιν ἐν Φλωρεντία νά ὑπογράψῃ τά τῆς ἐνώσεως, ἐπιστρέψας εἰς τήν Βασιλεύουσαν, οὐδόλως ἐδέχθη τήν ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ Λατινόφρονος Πατριάρχου καί τῶν ὀπαδῶν του. Σύνθημα του ἦτο τό : «Οὐ χωρεῖ συγκατάβασις εἰς τά τῆς πίστεως». Ἰδού τί ἀναφέρει ὁ ἴδιος διά τήν στάσιν του αὐτήν : «Οὔτε βούλομαι, οὔτε δέχομαι τήν αὐτοῦ ἢ τήν μετ' αὐτοῦ κοινωνίαν, τό παράπαν, οὐδαμῶς ... ὥσπερ οὔτε γενοῦσιαν ἐνωσιν καί τά δόγματα τά Λατινικά, ἅπερ ἐδέξατο αὐτός καί οἱ μετ' αὐτοῦ... Πέπεισμαι γάρ ἀκριβῶς, ὅτι ὅσον ἀποδιῶσταμαι τούτου καί τῶν τοιούτων, ἐγγίζω τῷ Θεῷ καί πᾶσι τοῖς πιστοῖς καί ἁγίοις Πατράσι καί ὥσπερ τούτων χωρίζομαι, οὕτως ἐνοῦμαι τῇ ἀληθείᾳ καί τοῖς ἁγίοις Πατράσι τοῖς θεολόγοις τῆς Ἐκκλησίας».

Ποικίλως ἐπίεσθη ὁ ἱερός Πατήρ, ὡς καί ἄλλοι ὀρθόδοξοι ἀρχιερεῖς καί ἱερεῖς προκειμένου νά δεχθῶν τό μνημόσυον τοῦ Πατριάρχου. Ἄς παρακολουθήσωμεν ἕνα μικρόν διάλογον μεταξύ αὐτοῦ καί τῶν Πατριαρχικῶν ἀκολούθων, οἵτινες διά «ρημάτων κολακείας» προσεπάθουν νά ὑποσκελίσουν τοὺς ἀθλητάς.

Ἀντιπρόσωποι : «οὔτε ἡμεῖς λέγομεν ὅτι ἔγιναν καλῶς τά ἐν τῇ Φλωρεντία... ἀλλ' ὅμως δι' οἰκονομίαν καί τό συμφέρον τῆς Πατρίδος... δεχθῆτε τό μνημόσυον ... ὅπερ ἐστίν λόγος φιλόσ...»

Οἱ δέ περὶ τόν ἅγιον Μάρκον ἀπήντησαν : «... Ὅχι! Ὅτι πολὺς ἐστίν ὁ τοῦ μνημοσύνου λόγος καί οὐχί μικρός. διότι ἐκεῖνοι μνημονεύονται ἐπ' ἐκκλησίαις, ὅσοι εἰσὶ ὀρθόδοξοι καί κοινωνικοὶ πρὸς τήν αὐτήν Ἐκκλησίαν. Οἱ δέ ἀκοινωνῆτοι οὐδέ μνημονεύονται, οὐδέ γάρ ἔχει ἄδειαν τις τῶν ἱερωμένων εὐχέσθαι ἐπ' ἐκκλησίαις (ὑπὲρ τῶν ἀκοινωνητῶν) πῶς οὖν μνημονεύσωμεν αὐτόν Λατινόφρονα ὄντα;...» (Δοσιθέου Δωδεκαβίβλος, σελ.907).

Ἀπὸ ὅσα μέχρι τώρα παραθέσαμε, ἱεροῦς Κανόνας, διδασκαλίας καί παραδείγματα ἁγίων, ἕνα καί μοναδικόν συμπέρασμα ἐξάγεται : Ὅτι ἐπαίνου ἄξιον

εἶναι τό νά διακόπτη κάθε πιστός κληρικός, μοναχός καί λαϊκός τήν ἐκκλησιαστικήν ἐπικοινωνίαν καί τό μνημόσυνον τοῦ ἐπισκόπου του, ὅταν αὐτός δημοσίως κηρύττη κάποιαν αἵρεσιν ἢ κάποιο εἶδος νέας θρησκείας, ὡς γίνεται δυστυχῶς σήμερον· καί ὄχι νά περιμένῃ ὡς διατείνονται οἱ φιλοοικουμενισταί τήν καταδίκην του «ὑπό τοῦ συνόλου τῶν ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας».

Ἴσως διερωτηθῇ κάποιος· οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων τί νόημα ἔχουν αἱ σύνοδοι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ; Ἀπαντοῦμεν. Ἡμεῖς ὡς πιστά τέκνα τῆς ἐκκλησίας μας, μέ ὅλα αὐτά πού γράψαμε οὐδόλως προτιθέμεθα ν' ἀμφισβητήσουμε τόν Συνοδικόν θεσμόν Αὐτῆς. Σκοπός μας ἦτο νά καταδείξουμε τό δικαίωμα ἅμα καί τό χρέος τῶν κληρικῶν καί λαϊκῶν νά διακόπτουν τό μνημόσυνον καί ἐπικοινωνίαν τῶν ἐπισκόπων ἢ Μητροπολιτῶν ἢ τῶν Πατριαρχῶν πού κηρύττουν δημοσίως αἰρετικήν διδαχήν, ἀντικειμένην πρός τήν Ὁρθοδοξίαν, καί ὄχι ἐπαναλαμβάνομεν, νά ἀμφισβητήσουμε τόν Συνοδικόν θεσμόν, μή γένοιτο.

Εἰς τοὺς κατωτέρους κληρικούς καί λαϊκούς, μόνον αὐτό τό δικαίωμα παρέχεται καί οὐδέν περισσότερον. Ἐναπόκειται πλέον εἰς τό ἐπισκοπικό σῶμα, συνερχόμενον ἐν Συνόδῳ νά λάβῃ τά ἐνδεικνυόμενα μέτρα κατά τοῦ λαλοῦντος διεστραμμένα. Νά τόν καλέσῃ δηλαδή εἰς ἀπολογία, νά τόν νουθετήσῃ, νά τοῦ παράσῃ χρόνον μετανοίας, νά τόν καταστήσῃ ἄργον, νά τόν καθαίρῃ καί νά τόν ἀναθεματίσῃ, ἂν δέν μετανοήσῃ καί δέν ἀποκηρύξῃ τίς πεπλανημένες δοξασίες του. Συνάμα δέ καί νά ἐνημερώσῃ ὅλον τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας νά ἀποφεύγῃ αὐτόν ὡς «ἐνθικόν καί τελώνην», κατά τήν τοῦ Κυρίου ἐντολήν, ὡς φορέα θανατικῆς πνευματικῆς λοιμικῆς νόσου. Ὅλα αὐτά εἶναι ἀρμοδιότητες τῶν ἐπισκοπικῶν συνόδων καί ὄχι τῶν κατωτέρων κληρικῶν καί λαϊκῶν.

Τό λυπηρόν ἐν προκειμένῳ εἶναι ὅτι εἰς τίς παλαιότερες ἐποχές, μόλις κάποιος ἐδημοσιοποιούσε τίς αἰρετικές του δοξασίες, ἀμέσως ἄλλοι ἐπίσκοποι, Μητροπολίται καί Πατριάρχαι διεμαρτύροντο. Τοῦ ἔγραφον ἐπιστολές μέ τίς ὁποῖες τοῦ ἐπεδείκνυον τίς πλάνες του, καί τόν καλοῦσαν εἰς μετάνοιαν· διεφώτιζον τοὺς πιστούς καί προέτρεπον αὐτούς νά ἀπομακρύνωνται ἐξ αὐτοῦ. Κατόπιν συγκαλοῦσαν τοπικάς συνόδους εἰς τίς ὁποῖες κατεδίκαζον τήν κηρυττομένην αἵρεσιν, συνάμα δέ ἐνεργοῦσαν νά συγκληθῇ μεγάλη ἢ Οἰκουμενική Σύνοδος διά νά ἐπιληφθῇ τοῦ θέματος.

Εἰς τίς ἡμέρας μας δυστυχῶς οὐδέν τοιοῦτον γίνεται! Οἱ πάντες καθεύδουν! Παρῆλθον πλέον τῶν ἐβδομήκοντα ἐτῶν ἀπό τήν Οἰκουμενιστικήν ἐγκύκλιον τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, πού ἐσήμαινε καί τήν ἔναρξιν τῆς θρησκείας τῆς "Νέας Ἐποχῆς" τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἔγιναν τόσες καί τόσες προδοσίες κατά τῆς πίστεως μας, καί οὐδεὶς ἐκ τῶν Πατριαρχῶν ἢ Ἀρχιεπισκόπων ἔλαβε τά πρακτικά ἐκεῖνα μέτρα ἐναντίον τῆς νέας αὐτῆς θρησκείας, μέ ἀποτέλεσμα οἱ φορεῖς τῆς νά ἔχουν καταλάβῃ ὅλες τίς καίριες θέσεις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καί νά διαβρώνουν τοὺς πάντας.

Τώρα ποῖος νά ἐγκαλέσῃ ποῖον; Ποῖος νά δικάσῃ ποῖον; «Οἱ πάντες

ἐξέκλιναν ἅμα ἠχρειώθησαν» θά ἔλεγε κανείς. Καί ἂν κάποιος ἐπίσκοπος τολμήσῃ νά φελλίσῃ κάτι ἐναντίον αὐτῆς τῆς μεγάλης προδοσίας, χαρακτηρίζεται ὡς ὑπερορθόδοξος, ἐπαρχιώτης κ.λ.π.

Ἐξαίρεσις εἰς τίς ἡμέρες μας ὑπῆρξε ἡ Σύνοδος τῶν ἐπισκόπων τῆς ἐν διασπορᾷ Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἀφοῦ πρῶτον διεμαρτυρήθη ἐντόνως κατ' ἐπανάληψιν διά τήν προδοτικὴν πορείαν τῶν ἡγετῶν τῆς Ὁρθοδοξίας καί δέν εἰσηκούσθη, διέκοψε σχέσεις μέ ὅλας τὰς «Ὁρθόδοξους» Ἐκκλησίας, συνάμα δέ ἐξέδωκεν καί τό κάτωθι συνοδικόν ἀνάθεμα κατά τοῦ Οἰκουμενισμοῦ : «Τοῖς βάλλουσι κατά τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καί διδάσκουσι ὅτι ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία μεμέρισται ἐν οὕτω καλουμένοις «κλάδοις», οἵτινες διαφέρουσι ἀλλήλων ἐν διδασκαλίᾳ καί τρόπῳ ζωῆς, ἢ ὅτι ἡ Ἐκκλησία οὐχ ὑφίσταται ὁρατῶς, ἀλλ' ἀπαρτισθῆσεται ἐν τῷ μέλλοντι, ὅταν ἅπαντες οἱ «κλάδοι», ἢ τμήματα, ἢ προσέτι καί θρησκευαῖα ἐνωθῶσιν ἐν ἐνί σώματι, καί οἵτινες οὐ διακρίνουσι τήν ἱερωσύνην καί τά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τῆς ἱερωσύνης καί τῶν μυστηρίων τῶν αἰρετικῶν, ἀλλά λέγουσιν ὅτι τό βάπτισμα καί ἡ εὐχαριστία τῶν αἰρετικῶν εἰσὶν ἱκανά πρός σωτηρίαν ὄθεν, τοῖς κοινωνοῦσιν ἐν γνώσει τοῖς προμνημονευθεῖσιν αἰρετικοῖς ἢ συνηγοροῦσι, διαδίδουσι, ἢ ὑπεραμυνομένοις τῆς καινοφανοῦς αὐτῶν αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐν προσχῆματι ἀδελφικῆς ἀγάπης, ἢ ὑποτιθεμένης ἐνώσεως τῶν διαχωρισθέντων Χριστιανῶν, **ΑΝΑΘΕΜΑ.**»

Οἱ Ρῶσοι αὐτοὶ Ἐπίσκοποι μὴ δεχθέντες νά συνεργασθοῦν μέ τό ἄθεον Κομμουνιστικόν καθεστῶς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἔφυγον ἀπό τήν Σοβιετικὴν ἔνωσιν μαζί μέ χιλιάδας λαοῦ, εἰς τίς ἐλεύθερες χῶρες τῆς Δύσεως καί συνέστησαν τήν ἐν Διασπορᾷ Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν. Ἔτσι φαίνεται οἰκονόμησε τά πράγματα ὁ Θεός, νά ὑπάρχῃ αὐτῇ ἡ Ὁρθόδοξος Σύνοδος διά νά στηρίζονται οἱ ἀπανταχοῦ ὀρθόδοξοι, καί νά μεταδίδουν τήν Ἱερωσύνην καί εἰς ἄλλες τοπικῆς ἐκκλησίες, πού θά ἤθελαν νά ἀγωνισθοῦν κατά τῆς αἵρέσεως.

ΕΝCΤΑCΙC Β'

Ἄγουν οἱ φιλοοικουμενισταί : Ὁ ἀγὼν κατά τοῦ Οἰκουμενισμοῦ πρέπει νά γίνεταί ἐκ τῶν ἔνδον, καί ὄχι ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας, διακόπτοντας δηλαδή τήν ἐπικοινωνίαν καί τό μνημόσυνον τῶν Οἰκουμενιστῶν Ἐπισκόπων.

Τό τραγικόν λάθος ὅλων αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων πού λέγουν αὐτά εἶναι, ὅτι πιστεύουν πῶς ὅποιος διακόψῃ τήν ἐπικοινωνίαν καί τό μνημόσυνον τοῦ αἰρετικῆς κηρύττοντος ἐπισκόπου, τίθεται ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ὅχι, ἀγαπητοί μας! ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας μας τίθεται αὐτός πού δημοσίως κηρύττει νέες θρησκευτικὰ καί αἵρέσεις καί οἱ ἀκολουθοῦντες αὐτόν, καί ὄχι αὐτός πού παραμένει εἰς τήν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν καί διδασκαλίαν τῆς.

Πρέπει να γίνη κατανοητό από όλους μας, ότι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ταυτίζεται ἀπόλυτα μέ τήν ἀλήθειαν καί αὐτοί πού παραμένουν εἰς τήν Ἀποκαλυφθεῖσαν Ἀλήθειαν, τήν ἅπαξ παραδοθεῖσαν "τοῖς ἀγίοις" κατά τόν ἀπόστολον Ἰούδαν, αὐτοί παραμένουν καί ἐντός τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς γράφει σχετικά: "Οἱ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τῆς ἀληθείας εἰσί καί οἱ μή τῆς ἀληθείας ὄντες, οὐδέ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσί". Τό ἴδιο ἔλεγε καί ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής ὅταν τόν ἐρώτησαν σέ ποία ἐκκλησία ἀνήκει. Ἄς ἴδωμεν τί ὁ ἴδιος ἔγραφε εἰς μίαν, πρὸς τόν μαθητήν του Ἀναστάσιον ἐπιστολήν του: "Χθές ... ὁ πατριάρχης ἐδήλωσέ μοι λέγων Ποίας ἐκκλησίας εἶ; Βυζαντίου; Ρώμης; Ἀντιοχείας; Ἀλεξανδρείας; Ἱεροσολύμων; Ἰδοῦ πάσαι μετὰ τῶν ὑπ' αὐτάς ἐπαρχιῶν ἠνώθησαν. Εἰ τοίνυν εἶ τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἐνώθητι, μήπως ξένην ὁδόν τῷ βίῳ, πάθῃς ὅπερ οὐ προσδοκᾶς. Πρὸς οὓς εἶπον: Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ὀρθὴν καί σωτήριον τῆς εἰς αὐτὸν πίστεως ὁμολογίαν Πέτρον μακαρίσας ἐφ' οἷς αὐτὸν καλῶς ὠμολόγησεν, ὁ τῶν ὄλων εἶναι Θεὸν ἀπεφήνατο. Οὐκοῦν ἄκουσον, ἔφησαν ἔδοξε τῷ δεσπότη καί τῷ Πατριάρχῃ, διὰ πρεκαίπτου τοῦ Πάπα Ρώμης, ἀνάθεματισθῆναι σε μή πειθόμενον, καί τόν ὀριζόμενον αὐτοῖς ἀπενέγκασθαι θάνατον". Καί ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη: «Τὸ τῷ Θεῷ πρό παντός αἰῶνος ὀρισθέν ἐν ἐμοὶ δέξοιτο πέρας, φέρον αὐτῷ δόξαν πρό παντός ἐγνωσμένην αἰῶνος ...» (P.G. 132AC).

Ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος, εἰς τὴν θαυμασίαν ὁμιλίαν του ἐν Μιλήτῳ, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἐφέσου, μετὰ τῶν ἄλλων εἶπεν: «Καί ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα, τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητάς ὀπίσω αὐτῶν» (Πράξεις κ', 30). δηλαδή, καί ἀπό σᾶς τοὺς ἰδίους θά ἐγερθοῦν ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι θά διδάσκουν διεστραμμένας καί ψευδεῖς διδασκαλίας, διὰ νὰ ἀποσποῦν τοὺς μαθητάς ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον τῆς σωτηρίας καί νὰ τοὺς παρασύρουν μέ τό μέρος των ὡς ἰδικούς των ὀπαδούς (μετάφραση, Ἰωάν.Θ. Κολιτσάρα).

Ἐδῶ παρατηροῦμε πὺς οἱ ἴδιοι οἱ ποιμένες θά διδάσκουν διεστραμμένα καί θά ἀποχωρίζουν τοὺς μαθητάς. Ἐάν κατά τοὺς φιλοοικουμενιστάς, αὐτοί οἱ πρεσβύτεροι παρ' ὅτι θά διαστρέφουν τὴν ἀλήθειαν τῆς Ἐκκλησίας, θά παραμένουν ἐντός Αὐτῆς, ἀπό ποῦ θά ἀποχωρίζουν τοὺς μαθητάς αὐτούς; ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν; Μά ἀφοῦ καί οἱ ἴδιοι θά εἶναι ἐντός Αὐτῆς! Ἀπὸ τὴν Ἀλήθειαν; Ὑπάρχει Ἀλήθεια ἐκτός Ἐκκλησίας καί Ἐκκλησία ἐκτός Ἀληθείας; Ἀσφαλῶς ὄχι!

Διὰ τὸν ἀπόστολον τῶν ἐθνῶν Παῦλον καί δι' ἡμᾶς, ἀπὸ τὴν ὥραν πού οἱ πρεσβύτεροι αὐτοί θά ἤρχιζον νὰ λαλοῦν διεστραμμένα θά ἔπαυον ν' ἀνήκουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καί ἐπόμενον ἦτο ν' ἀποχωρίζουν τοὺς μαθητάς των ἐξ Αὐτῆς διὰ νὰ τοὺς κάνουν ὀπαδούς των. Αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια, καί ἄς παύσουν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί νὰ ὀμιλοῦν περὶ «ἐντός» καί «ἐκτός» τῆς Ἐκκλησίας.

ΕΝCΤΑCΙC Γ'

Μπορούμε, λένουν οί φιλοοικουμενισταί, νά ἔχουμε διαφορετικά φρονήματα μέ τούς ἐπισκόπους μας, ἀκόμη καί σέ θέματα πίστεως, ἀλλά δέν ἐπιτρέπεται ἡ διακοπή τοῦ μνημοσύνου των, διότι διαφορετικά τά μυστήρια μένουν ἄκυρα (ἄνευ ἁγιαστικῆς χάριτος).-

Τό ἐπιχείρημα αὐτό τό ἐπισείουν ὡς φόβητρον οί ἄνθρωποι αὐτοί, διά νά δειλιάζουν τούς ἀπλοῦς καί καλοπροαιρέτους κληρικούς καί λαϊκούς πού θέλουν νά ἀπομακρυνθοῦν ἀπό τούς Οἰκουμενιστάς. Πού ἄραγέ ἀγαπητοί μας εἰς τήν ἁγίαν Γραφήν καί παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας μας ὑπάρχουν αὐτά πού λέγετε;

Ἡμεῖς ἐμάθαμε παρά τοῦ ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, πού ἐκφράζει τό γενικόν πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅτι: «Ἀπαντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ Σύνοδοι, καί πᾶσαι αἱ θεῖαι γραφαί φεύγειν τούς ἑτερόφρονas παραινοῦσι καί τῆς αὐτῶν κοινωνίας διῖστασθαι.»

Ὅταν ὁ πιστός κλῆρος καί λαός τῆς Κωνσταντινουπόλεως διέκοψε, κάθε ἐκκλησιαστικὴν κοινωσίαν καί τό μνημόσυνον τοῦ αἰρετικοῦ Πατριάρχου Νεστορίου, πρό συνοδικῆς καταδίκης, τά μυστήριά των ἦταν ἄκυρα; Καί πῶς τότε ὁ ἅγιος Κύριλλος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας τούς ἐπαινεῖ καί τούς δέχεται εἰς πλήρη κοινωσίαν, ὡς ἴδωμεν ἄνωτέρω;

Ἦταν ἄκυρα τά μυστήρια τοῦ ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ πού δέν ἐδέχετο κοινωσίαν καί μνημόσυνον τοῦ Λατινόφρονος Πατριάρχου τῆς ἐποχῆς του;

Πολλές Ἀγιορείτικες Μονές, Σκῆτες καί Ἠσυχαστήρια, κατά τήν περίοδον 1971-1972, εἶχαν διακόψει τό μνημόσυνον τοῦ μεγάλου Οἰκουμενιστοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου. Ἦσαν τότε τά μυστήριά των ἄκυρα; κάθε ἄλλο!

Διά τούς σημερινούς ὁμολογητάς, θέμα ἐγκυρότητος τίθεται εἰς τά μυστήρια τῶν μνημονευόντων τούς αἰρετικούς, καί ὄχι αὐτῶν πού διακόπτουν κάθε πνευματικὴν σχέσιν μαζί των.

ΕΝCΤΑCΙC Δ'

Μερικοί Πνευματικοί καί γέροντες Φιλοοικουμενισταί, εἰσηγούμενοι μίαν μέσσην κατ' αὐτούς λύσιν εἰς τό θέμα τοῦ μνημοσύνου, λένουν: Νά μνημονεύωμεν μὲν ἐκφώνως τόν ἐπίσκοπον μας ἢ Πατριάρχην, ἀλλά μυστικά εἰς τήν προσκομιδὴν νά μὴν τόν μνημονεύωμεν καί ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἐμνημόνευον τόν Σουλτάνον καί ἔφελναν καί τό πολυχρόνιον του.-

Θαυμάσιος τρόπος ὁμολογίας !!! Θαυμάσια μέση λύσις ! Ἐάν τήν εἶχον ἀνακαλύψη οἱ ἅγιοι Μάρτυρες καί Ὁμολογηταί τῆς πίστεως μας, θά εἶχαν ἀποφύγη

τά βασανιστήρια, τίς φυλακίσεις, τίς ἐξορίες καί τόν θάνατον ! Ἀγαπητοί μας μήν κοροϊδεύετε τούς ἑαυτούς σας καί αὐτούς πού σᾶς ἀκοῦνε. Μήν "παίζετε ἐν οὐ παίχτοῖς". Ἡ πιστεύετε ὅτι εἶναι αἰρετικός ὁ Πατριάρχης καί δέν πρέπει νά τόν μνημονεύετε, ἢ ὅτι δέν εἶναι καί ὀφείλετε νά τόν μνημονεύετε κανονικά. Τά ἄλλα εἶναι ἐκ τοῦ πονηροῦ. Μήν προσπαθεῖτε μέ πλάγιον τρόπον νά κάνετε δῆθεν καί ὁμολογίαν καί ν' ἀποφεύγετε τὰς συνεπείας τῆς ὁμολογίας· «Μή πλανᾶσθε· Θεός οὐ μυκτηρίζεται».

Διά τό ὅτι ἐπί Τουρκοκρατίας ἐμνημόνευον τόν Σουλτάνον καί ἔψελναν καί τό πολυχρόνιον του, αὐτό δέν ἔχει καμμίαν σχέσιν μέ τό μνημόσυνον τοῦ Πατριάρχου. Διότι ὁ μέν Σουλτάνος ἦτο εἷς πολιτικός ἄρχον, μή ἔχον οὐδεμίαν πνευματικὴν σχέσιν μέ τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καί τούς πιστούς, ὁ δέ Πατριάρχης, ἐάν εἶναι Ὁρθόδοξος, εἶναι πνευματικός πατήρ τῶν πιστῶν καί ἐκπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας. Ἐάν βέβαια αὐτοί πού λέγουν αὐτά τόν θεωροῦν ὡς Σουλτάνον, ἅς τόν μνημονεύουν καί ἅς ψάλλουν τό πολυχρόνιον του, μέ τόν τρόπον καί εἰς τήν θέσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας, πού ἐπί Τουρκοκρατίας ἐμνημόνευον τόν Σουλτάνον !

ΕΝΣΤΑΣΙΣ Ε'

Μερικοί ἄλλοι, πῖο ἀφελεῖς Φιλοοικουμενισταί, θέλοντες νά προβάλλουν ὡς παράδειγμα ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας τούς ἑαυτούς των, λέγουν : Ἡμεῖς εἰς τό Ἡσυχαστηρίον μας δέν μνημονεύωμεν τόν Πατριάρχην, ἀλλά καί ὅταν βρισκόμεθα σέ ναό πού τόν μνημονεύουν, ἡμεῖς λέγομεν ἑσωτερικά «μνήσθητι Κύριε πάσης Ἐπισκοπῆς Ὁρθοδόξων, τῶν ὀρθοτομούντων τόν λόγον τῆς Σῆς ἀληθείας».-

Αὐτοί πού λέγουν αὐτά ὁμοιάζουν μέ τούς προηγουμένους πού προβάλλουν κάποιαν μέσσην λύσιν. Τά ὅσα ἀναφέραμε δι' ἐκείνους ἀρμόζουν καί δι' αὐτούς. Πιθανόν οἱ ταῦτα λέγοντες νά καταφεύγουν εἰς τήν παλαιάν Ἰησουϊτικὴν μέθοδον τῆς RESERVATIO MENTALIS (ἢ ἐν τῷ νῶ ἐπιφύλαξις !)

Ἀφελῆ ἐπιχειρήματα πού χρησιμεύουν νά ἐξαπατοῦν τούς ἑαυτούς των καί ὅσους τούς δίδουν προσοχή. Δυστυχῶς ἐκεῖ καταλήγουν ὅσοι δέν θέλουν νά ἴδουν τήν πραγματικὴν ἀλήθειαν καί νά τήν ἀκολουθήσουν.

Ὁ μέγας Ὁμολογητής Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, κάτι τέτοιους τούς ἀποκαλοῦσε «Νυκτερινούς θεοσεβεῖς μή δυναμένους ἐν φωτί παρρησιασθῆναι» (Ἐπιστολή ΛΑ', P.G. 99, 1009)

ΕΝΣΤΑΣΙΣ ΣΤ'

Δέν πρέπει, λέγουν νά αποκαλοῦμε τούς Οἰκουμενιστάς αίρετικούς, ἀλλά φιλοαιρετικούς, καί ὅτι αὐτά πού κάνουν δέν τά πιστεύουν, ἀλλά κάνουν διαφόρους πολιτικούς ἐλιγμούς πού ἐξυπηρετοῦν τά συμφέροντα τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Ἔθνους .-

Οἱ Οἰκουμενισταί, ἀγαπητοί μας, δέν εἶναι ἀπλῶς αίρετικοί ἢ φιλοαιρετικοί, ἀλλά ἀλλόθρησκοι. Εἶναι ὅπως ἀναφέραμε συνιδρυταί τῆς θρησκείας τῆς «Νέας Ἐποχῆς», διά τῆς ὁποίας λατρεύται ὁ διάβολος. Εἶναι φορεῖς τῆς φοβεράς αὐτῆς πνευματικῆς νόσου, καί σέ μερικές περιπτώσεις ξεπερνοῦν εἰς τίς ἐκδηλώσεις των καί αὐτούς τούς προτεστάντας.

Οἱ ἴδιοι ἄλλωστε δυστυχεῖς αὐτοί ἄνθρωποι, καυχῶνται, ὅτι εἶναι ἰδρυτικά μέλη τοῦ Π.Σ. Ἐκκλησιῶν. Ὁ καταστατικός χάρτης τῆς Οἰκουμενικῆς κινήσεως εἶναι ἡ ἐγκύκλιος τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1920, τῆς ὁποίας ἡ ἐκκλησιολογική βάση εἶναι ἡ Προτεστάντικὴ κακοδοξία «τῆς θεωρίας τῶν κλάδων», πού σημαίνει ὅτι ὅλες οἱ χριστιανικῆς «ἐκκλησίες», κατέχουν μερικὴν ἀλήθειαν, καί μόνον ἂν ἐνωθοῦν ὅλες μαζί μποροῦν νά ἔχουν ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Ἀπό τό ἔτος 1971 καί μετά, μέσα εἰς τὴν «θεωρίαν τῶν κλάδων» εἰσῆλθον καί οἱ ἀλλόθρησκοι, ὡς ἔχοντες ἀξιοσέβαστες πνευματικῆς παραδόσεις (!) καί ἄρχισαν συμπροσευχές, διαλόγους καί συνεργασίες.

Τὴν ἴδιαν πανθρησκευτικὴν πορείαν ἀκολουθεῖ καί ὁ Παπισμός, ὁ ὁποῖος ἂν καί δέν εἶναι μέλος τοῦ Π.Σ.Ε. συνεργάζεται στενά καί διοργανώνει πανθρησκειακές συναντήσεις τύπου Ἀσσίζης (ἑπτὰ μέχρι τώρα ἀπό τό 1981) μέ τὴν συμμετοχὴν βέβαια πάντοτε τῶν « Ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν».

Διά τό ὅτι ὅλα αὐτά πού κάνουν εἶναι πολιτικές σκοπιμότητες καί δέν τά πιστεύουν, ἡμεῖς δέν συμφωνοῦμεν. Πρῶτα ἀπ' ὅλα τί σχέσι μπορεῖ νά ἔχουν οἱ ποιμένες τῆς ἐκκλησίας μας μέ πολιτικές σκοπιμότητες ; Καί δεῦτερον μέχρι πού τέλος πάντων μποροῦν νά φθάσουν αὐτές ; Πότε ἡ Ἐκκλησία μας ἀνεμίχθη μέ τὴν πολιτικὴν καί βγήκε κερδισμένη ; Δι' ἡμᾶς οἱ Οἰκουμενισταί εἶναι συνειδητά μέλη τῆς νέας θρησκείας καί προσπαθοῦν μέ κάθε τρόπο νά διαδώσουν καί νά τὴν ἐπιβάλουν. Οἱ ἴδιοι δέν τό κρύβουν ὅπου βρεθοῦν τό διακηρύσσουν μέ τά λόγια τους καί μέ τά ἔργα τους. Ἐξυπηρετοῦν βέβαια πολιτικές σκοπιμότητες, ὄχι ὅμως διά τό καλόν τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλά διά τὴν συντομώτερη ἐπικράτηση τοῦ ἀντιχρίστου. Εἶναι διαβρωμένα ἄτομα, τά ὁποῖα συνειδητά ἐνεργοῦν διά τὴν καταστροφὴν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ! Ἄρα ὅλα αὐτά πού λέγουν οἱ Φιλοοικουμενισταί εἶναι «προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις» !

ΕΝΤΑΓΙΣ Ζ'

Ἄλλο ἓνα ἐπιχείρημα πού προβάλλουν οἱ Φιλοοικουμενισταί εἶναι τό πλῆθος τῶν ἀνθρώπων πού ἀκολουθοῦν τήν δικήν τους γραμμήν λέγοντας : «Τόσοι Ἀρχιερεῖς, τόσοι Ἱερεῖς, τόσοι Μοναχοί καί λαϊκοί πεπαιδευμένοι καί μή, δέν διακόπτουν πνευματικήν ἐπικοινωνίαν μέ τούς Οἰκουμενιστάς, ὅλοι αὐτοί ἐπλανήθησαν καί μόνον ἐσεῖς οἱ ὀλίγοι εἴσθε μέ τήν ἀλήθεια ;».-

Παλαιόν τό σόφισμα, ἀνασκευασμένον καί ἀπογεγυμνωμένον ὑφ' ὄλων σχεδόν τῶν ἁγίων Πατέρων μας καί τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Τό δυστύχημα δι' αὐτούς πού λέγουν ὅλα αὐτά εἶναι ὅτι ἡ ἀλήθεια δέν συμβαδίζει πάντοτε μέ τούς πολλούς, ἀλλά πολλές φορές μέ τούς ὀλίγους.

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μας εἶπεν : «ὅτι πλατεῖα ἡ πύλη καί εὐρύχωρος ἡ ὁδός ἡ ἀπάγουσα εἰς τήν ἀπώλειαν, καί πολλοί εἰσίν οἱ εἰσερχόμενοι δι' αὐτῆς. Ὅτι στενή ἡ πύλη καί τεθλιμμένη ἡ ὁδός ἡ ἀπάγουσα εἰς τήν ζωήν, καί ὀλίγοι εἰσίν οἱ εὐρίσκοντες αὐτήν» (Ματθ. ζ', 13-14). Καί εἰς ἄλλο σημεῖον, «Πολλοί γάρ εἰσὶ κλητοί ὀλίγοι δέ ἐκλεκτοί». Οἱ ἅγιοι πατέρες μας ἀπαντοῦσαν ὡς ἐξῆς, ὅταν οἱ αἰρετικοί προέβαλλον ὡς ἐπιχείρημα τό πλῆθος πού τούς ἀκολουθοῦσε : «Πλήθει τό ψεῦδος κρατύνεις; ἔδειξας τοῦ δεινοῦ τήν ἐπίτασιν (ἔντασιν, δυνάμωμα) ὅσω γάρ πλείους ἐν τῷ κακῷ τσοῦτῳ μείζων ἢ συμφορά».

« Ἐμοί πλῆθος αἰδέσιμον οὐ τό χαῖρον καινοτομία, ἀλλά τό φυλάσσον πατρῶαν κληρονομίαν» (Θεόδωρος Στουδίτης, P.G. 99, ἐπιστολή 45). Σέ ἄλλο σημεῖο λέγει : «Μή θῶμεν σκάνδαλον τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ, ἧτις ἐστί καί ἐν τρισίν Ὀρθοδόξοις ὀριζομένη κατά τούς ἁγίους» (Θεόδ. Στουδίτης, P.G. 99, 1049B).

Ὁ ἅγιος Νικηφόρος ὁ Ὁμολογητής ἔγραφε : «Εἴ καί πάνυ ὀλίγοι ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ καί εὐσεβείᾳ διαμένουσιν, οὗτοι εἰσίν Ἐκκλησία καί τό κῦρος καί ἡ προστασία τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν ἐν αὐτοῖς κεῖται». Ὁ καθ. Γ. Φλωρόφσκυ ἔγραφε : «Πολύ συχνά τό μέτρον τῆς ἀληθείας εἶναι ἡ μαρτυρία τῆς μειοψηφίας, εἶναι δυνατόν νά εἶναι καθολική Ἐκκλησία τό μικρόν ποῦμνιον. εἶναι δυνατόν νά ἐξαπλωθοῦν οἱ αἰρετικοί παντοῦ καί νά καταλήξῃ ἡ Ἐκκλησία στό περιθώριον τῆς Ἱστορίας, ἢ νά ἀποσυρθῇ εἰς τήν ἔρημον. Αὐτό συνέβη κατ' ἐπανάληψιν τήν ἱστορίαν καί εἶναι πολύ πιθανόν νά συμβῇ καί παλιν.».

Δέν ἀποτελοῦν λοιπόν οἱ πολλοί τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά οἱ τήν ὀρθήν καί σωτήριον τῆς πίστεως ὁμολογία φυλάσσοντες, ὅσοι ὀλίγοι καί ἂν εἶναι.

ΕΝΤΑΓΙΣ Η'

Ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, λέγουν, διέκοψε τό μνημόσυνον καί τήν ἐπικοινωνίαν τοῦ Πατριάρχου καί τοῦ Βασιλέως, ἐπειδή ἡ γυναίκα πού ἔλαβε

ὡς σύζυγον ὁ βασιλεύς, μετὰ τὴν ἀποπομπὴν τῆς πρώτης νομίμου γυναικός, ἦτο ἐξαδέλφη του, καὶ τὸ ἐθεώρησε ὡς προσωπικὴ προσβολή, διαφορετικὰ δὲν θὰ τὸ ἔκανε.-

Λυπηρὸν τὸ κατάντημα ! Μέχρις ἐκεῖ ἔφθασαν οἱ Φιλοοικουμενισταί, νὰ ἀμφιβάλλουν διὰ τὰ ἀγνά καὶ ἀνιδιοτελεῖ κίνητρα τῶν ἁγίων Πατέρων μας. Αὐτὸ βέβαια γίνεται ἐπειδὴ ἐλέγχονται ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ στάσιν τῶν ἁγίων μας, δι' ὅσα αὐτοὶ σήμερα πράττουν. Εἰδικὰ ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς καὶ ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, τοὺς εἶναι πολὺ ἀντιπαθεῖς, καὶ προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο νὰ τοὺς μειώσουν.

Ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, ἀγαπητοὶ μας, αὐτὸς ὁ μέγας Ὁμολογητὴς καὶ διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ πιστὸς τηρητὴς ὅλων τῶν Πατρικῶν παραδόσεων δὲν ἔκανε τίποτε νικώμενος ἀπὸ ἀνθρώπινες ἀδυναμίες. Μελετεῖστε μὲ προσοχὴν τίς διαφορὲς ἐπιστολές του καὶ ἀπολογίες καὶ θὰ ἰδῆτε πῶς δικαιολογεῖ ἀπόλυτα τὴν στάσιν του ἐναντίον τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Πατριάρχου, δι' αὐτὸν τὸν παράνομον γάμον.

Γράφει σχετικὰ ὁ βιογράφος τοῦ Μιχαὴλ μοναχός : "Ταῦτα οὖν τὰ παράνομα διαγνοὺς ... ἠνιάτο, ἐδυσφόρει καθ' ἑαυτὸν, τὴν ἀπάντων ὁμοῦ ἐπωδύρετο ἀπώλειαν τῶν τε νῦν καὶ τῶν μετὰ ταῦτα· ἐδεδίει γὰρ εἰκότως μήπως εἰς νόμον τοῖς ἀνοήτοις ἢ τοῦ κρατοῦντος ἀλογιστία παραδεχθεῖσα, ἀνίατον παραπέμψῃ ταῖς ὕστερον γενεαῖς τὸ πρακτέον· διὰ τοι τοῦτο οὐ παρασιωπᾶ τοῦ μή ἐλέγξει τὸ πῆμα(συμφορὰ), ἀλλ' ἀπορρήγνυσιν ἑαυτὸν σὺν τῷ ἰδίῳ Πατρὶ τῆς ἐκείνων κοινωνίας" (P.G. 99, 253A).

Μὲ ἀπλά λόγια ὁ ἅγιος ἐφοβεῖτο μήπως ἡ παρανομία αὐτῆ τοῦ Βασιλέως γίνῃ κακὸν παράδειγμα καὶ εἰς ἄλλους, δι' αὐτὸ καὶ δὲν ἐσιώπησεν, ἀλλὰ ἤλεγξε καὶ τὸν Πατριάρχην πού δὲν ἐτιμώρησε τὸν Ἱερέα πού ἐτέλεσε τὸν παράνομον αὐτὸν γάμον, καὶ τὸν Βασιλέα, διακόπτοντας κάθε ἐπικοινωνία μαζί τους. Αὐτοὶ ἦταν οἱ ἅγιοι μας· ἔργῳ τε καὶ λόγῳ ἐστηλίτευον τὴν κάθε παρανομίαν καὶ δὲν ἔμενον μόνο σέ ἀπλές διαμαρτυρίες, ὡς κάνουν οἱ σημερινοὶ Φιλοοικουμενισταί.

Εἰς τὴν γενικὴν κατάπτωσιν πού εὕρισκόμεθα σήμερον, μᾶς φαίνεται ἀδιανόητον, πῶς, διὰ ἓνα παράνομον γάμον ὁ ἅγιος ἔφθασε εἰς τὸ σημεῖον νὰ διακόψῃ κάθε ἐκκλησιαστικὴν κοινωσίαν μὲ τὸν Πατριάρχην καὶ Βασιλέαν. Ποῦ εἶναι αὐτοὶ πού ἰσχυρίζονται πῶς πρέπει νὰ γίνῃ πρῶτα σύνοδος νὰ δικάσῃ κάποιον παρανομοῦντα καὶ μετὰ νὰ διακόψωμεν τὸ μνημόσυνον καὶ τὴν ἐπικοινωνίαν ;

Βέβαια αὐτὸ πού ἔκανε ὁ ἅγιος εἶχεν συνέπειες· φυλακίσεις, βασανιστήρια καὶ ἐξορίες, τίς ὁποῖες ἡμεῖς δυστυχῶς σήμερον δὲν εἴμεθα διατιθεμένοι νὰ ὑποστοῦμε, δι' αὐτὸ καὶ «ἡσυχάζομε» !!! "Ἄς ἡσυχάζομεν τουλάχιστον καὶ ἄς μὴ συκοφαντοῦμε τοὺς ἁγίους μας.

ΕΝCΤΑCΙC Θ'

ῥωτοῦν οἱ Φιλοοικουμενισταὶ καὶ λέγουν : «Εἴμεθα ἡμεῖς ὡσάν τόν ἅγιον Μάξιμον τόν Ὁμολογητὴν ἢ τόν Θεόδωρον τόν Στουδίτην καὶ τοὺς ἄλλους ἁγίους διὰ νὰ κάνουμε ὅτι ἔκαναν Αὐτοὶ ;» .-

Ναὶ ἀγαπητοὶ μας δέν εἴμεθα ἡμεῖς οἱ εὐτελεῖς ὡσάν τοὺς ἁγίους μας καὶ ποτέ δέν ἰσχυριστήκαμε κάτι τέτοιο, ἀλλὰ δέν πρέπει νὰ κάνουμε ὑπακοή σέ αὐτούς; Σέ ποίους τέλος πάντων θά ὑπακούωμεν; Εἰς τοὺς Οἰκουμενιστάς πού προσπαθοῦν μέ κάθε τρόπον νὰ μᾶς πείσουν πῶς ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι μία ἐκ τῶν πολλῶν θρησκειῶν πού σκοπὸν ἔχει τὴν βελτίωσιν τοῦ ἀνθρώπου ; ἢ εἰς τοὺς ἁγίους μας πού λέγουν νὰ φεύγουμε μακριὰ ἀπὸ τοὺς αἵρετικούς ; Ἡμεῖς ἂν καὶ ἐλάχιστοι, τὴν ἐπιλογὴν μας τὴν κάναμε. Ὑπακοή εἰς τοὺς ἁγίους Πατέρας μας καὶ ἀπόλυτο σεβασμὸ εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν μας παράδοσιν, καὶ ὄχι σέ σημερινούς ἀνθρώπους πού διαστρέφουν τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς γράφει σχετικὰ μέ τὴν περίπτωσιν αὐτὴν : «Ἄλλ' οὖν τόν λόγον τοῦ Θεοῦ οὐδεὶς ὀφείλει νοθεύειν διὰ τὴν ἰδίαν ἀμέλειαν, ἀλλ' ὁμολογεῖν μέν τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, μὴ ἀποκρύπτειν δέ τὴν τοῦ Θεοῦ ἀλήθειαν, ἵνα μὴ ὑπόδικοι γενόμενοι μετὰ τῆς τῶν ἐντολῶν παραβάσεως καὶ τῆς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ παρεξηγήσεως».

Ὁ δὲ ἅγιος Θεόδωρος Στουδίτης λέγει : «Οὐ μόνον εἰ βαθμῶ τις καὶ γνώσει προέχων ἔστω, ὀφείλει διαγωνίζεσθαι λαλῶν καὶ διδάσκων τόν τῆς Ὁρθοδοξίας λόγον, ἀλλὰ καὶ εἰ ἐπιτάξιν ἐπέχων εἶη, χρεωστεῖ παρησιάζεσθαι καὶ τὴν ἀλήθειαν ἐλευθεροστομεῖν» (P.G. 99, 1120G).

Ὅπως κάνουμε προσπάθεια γενικά, νὰ φυλάττουμε τίς ἐντολές τοῦ Κυρίου μας καὶ δέν λέγομεν ποῖοι εἴμεθα ἡμεῖς νὰ κάνουμε αὐτὰ πού μᾶς προστάζει, ἔτσι καὶ πολὺ περισσότερο μάλιστα διὰ τὰ θέματα τῆς πίστεως μας πρέπει νὰ κάνουμε ὑπακοή εἰς τοὺς ἁγίους μας καὶ νὰ τοὺς μιμούμεθα ὅσο τό δυνατόν.

ΕΝCΤΑCΙC Ι'

λέγουν οἱ Φιλοοικουμενισταὶ : «Ὁ Πατριάρχης ὅ,τι καὶ ἂν λέγη καὶ πράττη, δέν παύει νὰ εἶναι σύμβολον ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, δι' αὐτό δέν πρέπει νὰ χωριζόμεθα ἀπὸ αὐτόν, ἀλλὰ μόνον νὰ διαμαρτυρώμεθα» .-

Ἄλλα ἀπατηλά ἐπιχειρήματα καὶ ταῦτα, γεννήματα τῆς νοσηρᾶς διανοίας των. Σύμβολον ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ ἀγαπητοὶ μας, εἶναι ὁ κάθε Ἐπίσκοπος ἢ Πατριάρχης ὅταν παραμένῃ πιστὸς τηρητὴς τῶν Ἀποστολικῶν Παραδόσεων καὶ δογμάτων, καὶ ὀρθοτομῇ τόν λόγον τῆς Ἐκκλησίας, διαφορετικὰ γίνεται σύμβολον διαιρέσεως καὶ σχισμάτων!

Ὡς σύμβολον ἐνότητος τῆς ψευδοεκκλησίας τῶν ἔχουν καὶ οἱ Παπικοὶ τὸν Πάπαν, ἀλλὰ ὅλοι οἱ αἵρετικοὶ καὶ ἀλλόθρησκοι ἔχουν κάποιον "Πατριάρχην" ὡς σύμβολον ἐνότητος. Τί βγαίνει μέ αὐτό; ἀπολύτως τίποτα!

Διὰ δέ τὸ ὅτι δέν πρέπει νά χωριζώμεθα, ἀλλὰ μόνον νά διαμαρτυρώμεθα, ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι, χωρὶς πρακτικὴν ἀντίδρασιν διακοπῆς μνημοσύνου καὶ ἐπικοινωνίας τίποτε δέν γίνεται. "Ὅπως ἡ "πίστις ἄνευ ἔργων εἶναι νεκρά" κατὰ τὸν ἀπόστολον Ἰάκωβον(Ἰακ.β', 17), ἔτσι καὶ διαμαρτυρίες χωρὶς πρακτικά μέτρα εἶναι νεκρές. Πόσες καὶ πόσες διαμαρτυρίες δέν ἔγιναν μέχρι τώρα, ἀλλὰ ποιό τὸ ἀποτέλεσμα; «Οὔτε πού ἰδρῶνει τὸ αὐτί τους», κατὰ τὴν λαϊκὴν ἔκφρασιν.

Συνειδητῶς οἱ Οἰκουμενισταὶ προχωροῦν, μέ πρόγραμμα καὶ συντονισμό, εἰς τὸ καταστροφικόν ἔργον τους, πού εἶναι ἡ διάλυσις τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ δημιουργία τῆς " ἐκκλησίας" τοῦ ἀντιχρίστου. Μὴν συμπράττετε καὶ ἐσεῖς, ὡ Φιλοοικουμενισταί, μέ τὴν στάσιν σας, εἰς τὴν δημιουργίαν αὐτῆς.

ΕΝΣΤΑΣΙΣ ΙΑ'

Αὐτοὶ πού διακόπτουν τὴν ἐπικοινωνίαν καὶ τὸ μνημόσυνον τοῦ κάθε Ἐπισκόπου καὶ Πατριάρχου, λέγουν, εἶναι ἀμόρφωτοι, ἐστερημένοι ἐκκλησιολογικῆς παιδείας καὶ φανατικοί.-

Μπορεῖ, ἀγαπητοί μας, ἡμεῖς πού διακόψαμε κάθε ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν Οἰκουμενιστῶν νά εἴμεθα οἱ περισσότεροι ἀμόρφωτοι καὶ ἀμαθεῖς, ἀλλὰ δέν εἴμεθα προδόται τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως μας. Μένουμε πιστοὶ εἰς ὅλα ὅσα παραλάβαμε ἀπὸ τοὺς ἁγίους Πατέρας μας, καὶ δέν ἀκολουθοῦμε τὸν ἀλλότριον ποιμένα, καθ' ὅτι οὐκ οἶδαμε τοῦ ἀλλοτρίου τὴν φωνήν, ὡς λέγει καὶ ὁ Κύριός μας. Δέν γνωρίζουμε τὴν φωνήν του μᾶς εἶναι ξένη.

Δέν χρειάζεται δέ νά ἔχη κανεὶς πολλὴν κατὰ κόσμον μόρφωσιν διὰ νά ἰδῆ καὶ νά καταλάβῃ τί εἶναι οἱ Οἰκουμενισταὶ καὶ ποῦ ὁδηγοῦν αὐτοὺς πού τοὺς ἀκολουθοῦν. Ἡ Ἀσσίζη, ἡ Καμπέρα, ἡ Οὐψάλα, ἡ Ρώμη, ἡ Γενεύη, ὁ Λίβανος καὶ ἄλλες πόλεις εἰς τίς ὁποῖες ἔγιναν τὰ συνέδριά των, καθὼς καὶ τὰ ἔργα καὶ οἱ δηλώσεις των, καταμαρτυροῦν τοὺς σκοπούς καὶ τίς προθέσεις των.

Φανατικοὶ δέν εἴμεθα, μάλιστα θά λέγαμε ὅτι εἴμεθα καὶ πάρα πολὺ χλιαροί. Ποῦ εἶναι εἰς ἡμᾶς οἱ ἀγῶνες τῶν ἁγίων Πατέρων μας ὑπὲρ τῆς κοινῆς παρακαταθήκης καὶ κληρονομίας τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως μας;

Ἡμεῖς ἀπλῶς προσπαθοῦμε νά κάνουμε μικράν ὑπακοήν εἰς τὰς Ἀποστολικὰς παραγγελίας: «Παραγγέλλομεν δέ ὑμῖν ἀδελφοί - γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος - ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, στέλλεσθαι ὑμᾶς ἀπὸ παντός ἀδελφοῦ ἀτάκτως περιπατοῦντος καὶ μὴ κατὰ τὴν παράδοσιν ἣν παρέλαβον παρ' ἡμῶν» (Θεσσ.Β',γ',6). Ὁ δέ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος ταῦτα λέγει :

«Εἴ τις ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς καὶ ταύτην τὴν διδαχὴν οὐ φέρει (δηλαδή δὲν διδάσκει τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν), μὴ λαμβάνητε αὐτόν εἰς οἰκίαν, καὶ χαίρειν αὐτῷ μὴ λέγετε ὁ γὰρ λέγων αὐτῷ χαίρειν κοινώνει τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς» (Ἰωαν.Β'. 10-11). Τίποτε περισσότερο δὲν κάνουμε ἡμεῖς, ἀπὸ τοῦ νὰ ἀποφεύγουμε ὅλους αὐτοὺς πού περιπατοῦν ἀτάκτως.

Ἄς μὴν ξεχνοῦν δὲ καὶ τοῦτο οἱ Φιλοσοικουμενισταί, ὅτι, καὶ τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, οἱ ἀπλοὶ καὶ ἀμόρφωτοι ἄνθρωποι κατὰ πλειοψηφίαν τό ἐδέχθησαν, ἐλάχιστοι δὲ οἱ κατὰ κόσμον σοφοί. Ἴδού τί γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος : «Βλέπετε ἀδελφοί τὴν κλῆσιν ὑμῶν, ὅτι οὐ πολλοὶ σοφοὶ κατὰ σάρκα, οὐ πολλοὶ δυνατοί, οὐ πολλοὶ εὐγενεῖς, ἀλλὰ τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνη, καὶ τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα καταισχύνη τὰ ἰσχυρά, καὶ τὰ ἀγενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεός, καὶ τὰ μὴ ὄντα, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ, ὅπως μὴ καυχῆσθε πᾶσα σὰρξ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ» (Α' Κορινθ. α', 26-29).

Ὅσον δὲ διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν παιδεῖαν, ὅση μᾶς χρειάζεται, ἔχουμε. Ξέρουμε νὰ σεβώμεθα, νὰ ἀγαποῦμε καὶ νὰ ὑπακούωμεν εἰς τοὺς πνευματικούς μας ποιμένας καὶ διδασκάλους, ὅταν φυλάττουν τὴν ἀπαξ τοῖς ἁγίοις παραδοθεῖσαν πίστιν, καὶ ξέρουμε πότε πρέπει ν' ἀποχωροζώμεθα ἐξ αὐτῶν μετ' ἀλγούσης καρδίας, ὅταν αὐτοὶ ἀθετώντας τὴν ἀποκεκαλυμμένην ἀλήθειαν τῆς πίστεως μας, «λαλοῦν διεστραμμένα» κατὰ τὸν Ἀπόστολον. Αἶ, τότε δὲν τοὺς ἀκολουθοῦμε, διότι δὲν ἐπιθυμοῦμε νὰ γίνουμε ὀπαδοὶ τους καὶ συνοδοιπόροι πρὸς τὴν αἰώνιαν ἀπώλειαν. Παραμένουμε ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας μας, ὡς πιστὰ μέλη, ἢ ὅποια ὡς «στύλος καὶ ἑδραῖωμα τῆς ἀληθείας, παρέχει εἰς ἡμᾶς ὅλα τὰ μέσα διὰ τὴν σωτηρίαν μας.»

ΕΝΤΑΞΙΣ ΙΒ'

Πολλοὶ Φιλοσοικουμενισταί λέγουν ὅτι, «ἡμεῖς δὲν πρέπει νὰ ἐξετάζωμεν τοὺς Ἀρχιερεῖς, διδασκάλους γέροντας καὶ πνευματικούς δι' ὅσα μᾶς λέγουν, ἀλλὰ μόνον νὰ ὑπακούωμεν εἰς πάντας μέ ἀπλότητα», προτείνοντας τό ἀποστολικὸν ἐκεῖνο ρητόν «πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπέικετε» .-

Δυστυχῶς τό ἐπιχείρημα αὐτό, πολλοὺς εὐαισθητοὺς εἰς τὰ θέματα τῆς πίστεως μας κληρικούς, μοναχοὺς καὶ λαϊκοὺς τοὺς καθησυχάζει, μέ τὴν σκέψιν ὅτι κάνοντας ὑπακοήν εἰς τοὺς πνευματικούς των πατέρας, δὲν εὐθύνονται διὰ τὴν σημερινὴν προδοσίαν.

Μεγάλῃ ὄντως καὶ θαυμαστῇ ἢ ἀρετῇ τῆς ὑπακοῆς, ἢ ὅποια εἶναι ἔμπρακτος ἐφαρμογὴ τῆς ταπεινώσεως, ὅταν βέβαια γίνεται μέ γνῶσιν καὶ διάκρισιν, εἰς Ἀρχιερεῖς γέροντας καὶ πνευματικούς, πού γνωρίζουν καὶ σέβονται καὶ φυλάττουν τὴν ὅλην Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν καὶ διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Διαφορετικά δέν ἔχει κανένα νόημα ἢ ὑπακοή, Γέροντες καί πνευματικοί, ὑποτακτικοί καί πνευματικά τέκνα, πορεύονται εἰς τήν ἀπώλειαν! "Μήτι δύναται τυφλός τυφλόν ὀδηγεῖν; οὐχί ἀμφοτέροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται;" λέγει ὁ Κυριός μας (Λουκ. 6, 39).

Ἄς ἰδοῦμε ὅμως τί ἔγραψαν καί παρέδωσαν εἰς ἡμᾶς οἱ ἅγιοι Πατέρες μας. Μεταφέρουμε χωρία τῶν ἁγίων, Βασιλείου, Χρυσοστόμου καί Μελετίου Ὁμολογητοῦ, μεταφρασμένα ἀπό τόν ἅγιον Νικόδημον.

Μέγας Βασίλειος : «Πρέπει ὁ κήρυξ τοῦ λόγου, εἴτε διδάσκαλος εἶναι εἴτε Ἄρχιερεύς, μέ πολλήν σκέψιν καί δοκιμήν πολλήν, καί μέ σκοπόν εὐάρεστον τῷ Θεῷ νά λέγη πάντα λόγον καί νά πράττη πᾶν ἔργον, καί καθόσον πρέπει νά δοκιμάζεται διά τόν λόγον ἢ διά τό ἔργον καί ἀπό τούς ὑποτασσομένους». Καί πάλιν : «Πρέπει οἱ ἀκροαταί, ὅσοι εἶναι πεπαιδευμένοι εἰς τās γραφάς, νά δοκιμάζωσι μέ κρίσιν ὀρθήν ὅσα λέγουσιν οἱ Διδάσκαλοι καί ὅσα μέν εἶναι σύμφωνα μέ τās Γραφάς νά τά δέχωνται, ὅσα δέ εἶναι ἀσύμφωνα, νά τά ἀποβάλλωσι τούς δέ μένοντας εἰς τά τοιαῦτα διδάγματα, νά ἀποστρέφωσιν περισσότερον». Καί πάλιν : «Πρέπει πᾶς λόγος καί πᾶν ἔργον νά βεβαιώνεται μέ τήν μαρτυρίαν τῆς Θεοπνεύστου Γραφῆς, διά νά πληροφοροῦνται μέν οἱ καλοί, νά ἐντρέπωνται δέ οἱ πονηροί» (Ὅροι Ἡθικοί).

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐρμηνεύοντας τό ἀποστολικόν ρητόν, «πειθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καί ὑπέικετε», γράφει σχετικά : «Κακόν μέν ἢ ἀναρχία πανταχοῦ, καί πολλῶν ὑπόθεσις συμφορῶν καί ἀρχή ἀταξίας καί συγχύσεως· κακόν δέ οὐχ ἦττον καί ἡ ἀπειθεια τῶν ἀρχομένων. Ἄλλ' ἴσως ἐρεῖ τις ἡμῖν, ὅτι ἔστι καί τρίτον κακόν, ὅταν ὁ ἀρχων ἦ κακός· Καί ἐγώ γνωρίζω, ὅτι τοῦτο δέν εἶναι ὀλίγον κακόν ἀλλά, καί πολύ χειρότερον, ἀπό τοῦ νά μήν ἔχη τις καθόλου ἀρχοντας· διότι καλλίτερον εἶναι νά μή ἐξουσιάζεται τις ἀπό κανένα, παρά νά ἐξουσιάζεται ἀπό κακόν ἀρχοντα. Ἐπειδή, ὅστις μέν δέν ἔχει ἀρχοντα εἰς τήν κεφαλῆν, πολλές φορές σώζεται καί πολλές φορές κινδυνεύει· ὅστις ὅμως ἔχει κακόν προεστῶτα, ἐξ ἅπαντος θέλει κινδυνεύει, πίπτων εἰς βάραθρα καί κρημνούς». Πῶς λοιπόν ὁ Παῦλος λέγει, πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καί ὑπέικετε;

Ἡ αἰτία διά τήν ὁποίαν εἶπεν ὁ Παῦλος τοῦτο εἶναι αὐτή. Ἐπειδή καί παραπάνω εἶπε διά τούς ἡγουμένους ταῦτα τά ἐγκώμια. Ἦγουν, αὐτῶν τῶν ἡγουμένων βλέποντες τά καλά ἀποτελέσματα τῆς ἐναρέτου πολιτείας καί συναναστροφῆς, μιμηθῆτε τους εἰς τήν πίστιν· μετά τοῦτο, ἀφ' οὗ τούς ἐσύστησεν ὅτι εἶναι ὀρθοί κατά πάντα, τότε εἶπε· πείθεσθε εἰς τούς ἡγουμένους καί προεστῶτας σας καί ὑποτάσσεσθε εἰς αὐτούς.

Ἀλλά μου ἀποκρίσεσθε ἂν εἶναι κακός καί δέν πειθώμεθα, τί ἔχομεν νά γίνωμεν; Κατά τί λέγεις ὅτι εἶναι κακός ὁ προεστῶς σου; εἰ μέν εἶναι σφαλέρως περί τήν πίστιν, φύγε καί παραιτήσαι τον, ὅχι μόνον ἂν εἶναι ἄνθρωπος, ἀλλά κἄν ἄγγελος εἶναι ἀπό τόν οὐρανόν· εἰ δέ καί εἶναι σφαλέρως εἰς τήν πολιτείαν καί τά ἔργα του, μή περιεργάζεσαι..... διότι ἀπό τήν πολιτείαν των καί τά ἥδη των κανένας δέν βλάπτεται· ἐπειδή εἶναι φανερά εἰς ὅλους καί ἐπειδή οὔτε αὐτός ὁ διδάσκων, ὅσο πονηρός καί

ἀμαρτωλός ἂν εἶναι δέν ἡμπορεῖ ποτέ νά διδάξῃ νά κάμνουν οἱ ἄνθρωποι κακά.

Ἄλλά ἡ πίστις καί τά πονηρά δόγματα ὅσα ἔχει, οὔτε φανερά εἶναι εἰς ὅλους, ἀλλά οὔτε καί αὐτός θέλει παύσει νά διδάσκῃ ὅθεν καί ἡ ἐντολή ἦν παρήγγειλεν ὁ Κύριος, δηλαδή, «τό μή κρίνετε διά νά μήν κριθῆτε, εἰς τήν ζωήν ἀποβλέπει καί ὄχι εἰς τά τῆς πίστεως δόγματα» (Λόγ. 34)

Ὁ δέ μέγας Μελέτιος ὁ Ὁμολογητής λέγει σχετικά: «Μή ὑπακούετε οὔτε εἰς μοναχούς, οὔτε εἰς ἱερεῖς, εἰς ὅσα κακῶς σᾶς συμβουλεύουσι καί τί λέγω εἰς μοναχούς καί ἱερεῖς; οὔτε εἰς τούς ἐπισκόπους νά πείθεσθε, ὅταν σᾶς συμβουλεύουν νά κάμνετε καί νά λέγετε καί νά φρονῆτε ὅσα δέν εἶναι ὠφέλιμα εἰς τήν ψυχὴν σας.»

Αὐτά καί ἄλλα πολλά λέγουν οἱ ἅγιοι Πατέρες μας σχετικά μέ τήν ὑπακοήν ἅς προσπαθήσουμε καί ἡμεῖς νά τούς ὑπακούωμεν, ἂν θέλουμε νά ἔχουμε μέρος μετ' αὐτῶν.

ΕΝΣΤΑΣΙΣ ΙΓ'

Ἡμεῖς συνεχίζουμ. νά λέγουν οἱ Φιλοοικουμενισταί ἀκολουθοῦμε τούς μεγάλους Γέροντας τῆς ἐποχῆς μας, πού δέν διέκοψαν πνευματικὴν σχέσιν μέ τούς Οἰκουμενιστάς, ἀλλά ἐργάσθησαν ἐντός τῆς Ἐκκλησίας καί ἐχαριτώθησαν ἀπό τόν Κύριόν μας, ὥστε νά διενεργοῦνται δι' αὐτῶν διάφορα θαύματα .-

Δι' ἡμᾶς ἀγαπητοί μας, κριτήριον ἀγιότητος κάθε ἀνθρώπου εἶναι ὁ ὀρθός βίος, συνοδευόμενος ὅμως μετά τῆς ὀρθῆς πίστεως. Ὅσα θαύματα καί ἂν κάνη κανεῖς, ὅταν δέν ὑπάρχῃ ἡ ἀνωτέρω προϋπόθεσις, δέν δυνάμεθα νά τόν δεχθοῦμε ὡς πρότυπον μιμήσεως μας. «Πρέπει - γράφει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος - εἰάν θέλουμε νά ἐλευθερωθοῦμε ἀπό τήν γέενναν (τοῦ πυρός) καί ἐπιτύχουμε τῆς βασιλείας (τῶν Οὐρανῶν), νά στολιζώμεθα μέ τά ὀρθά δόγματα καί μέ ἐπιμέλειαν τῆς ζωῆς μας» . (Ὁμιλ. ιγ' εἰς τήν Γεν.)

Ὁ δέ Κύριός μας, λέγει εἰς τό ἱερόν Εὐαγγέλιον : «Πολλοί ἐροῦσι μοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ· Κύριε Κύριε, οὐ τῷ Σῶ ὀνόματι ἐπροφητεύσαμεν, καί τῷ Σῶ ὀνόματι δαιμόνια ἐξεβάλομεν, καί τῷ Σῶ ὀνόματι δυνάμεις πολλές ἐποιήσαμεν ; Καί τότε ὁμολογήσω αὐτοῖς, ὅτι οὐδέποτε ἔγνων ὑμᾶς. Ἀποχωρεῖτε ἀπ' ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τήν ἀνομίαν» (Ματθ. ζ', 22-23). Ἀπό τά λόγια αὐτά τοῦ Κυρίου μας βλέπουμε πώς θά ὑπάρξουν ἄνθρωποι, πού εἰς τό Ὄνομά Του θά κάνουν διάφορα θαύματα, ἀλλά θά ἐργάζονται τήν ἀνομίαν!

Ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος θέλοντας νά προφυλάξῃ τούς πιστούς τῆς ἐποχῆς του ἀπό τούς ψευδοδιδασκάλους ἔγραφε : «Πᾶς ὁ λέγων παρά τά διατεταγμένα, κἂν νηστεύῃ, κἂν παρθενεύῃ, κἂν προφητεύῃ, κἂν σημεῖα ποιῇ, λύκος σοι φαινέσθω ἐν προβάτου δορᾷ, φθοράν προβάτων κατεργαζόμενος».

Ἀκόμη καί μετά θάνατον εἶναι δυνατόν, εἰς τάφους ἀμαρτωλῶν ἀνθρώπων νά ἐνεργοῦνται θαύματα, ἢ διά τήν πίστιν τῶν προσερχομένων ἢ καί ἀπό διαβολικὴν

ἐνέργειαν, διὰ παραπλάνησιν τῶν πιστῶν. Ὁ ἅγιος Μελέτιος ὁ Ὁμολογητής, γράφει σχετικά διὰ στίχων :

« Ἄλλη δέ πάλιν ἄσωτος τοῦ βίου μεταστᾶσα,
τόν τάφον εἶχεν αὐτουργόν τεράτων καί σημείων
καί τοῦτο τέχνη τοῦ Σατάν ἵνα νομοθετήσῃ
τούς ἀπλουστέρους ἀπατῶν, μή βλάπτειν τήν πορνείαν.....
Ἄλλ' οὐδ' ἐκεῖνον ἀγνοεῖς τόν μοναχόν, ὡς οἶμαι,
ὅς ἐν τῷ πάθει κοιμηθεῖς καί παρά μοναζούσης,
ἤ τότε συνεφθείρετο παραδοθεῖς τῷ τάφῳ,
ὡς ὕστερον ἐξήγγειλεν αὐτῇ τῷ Πατριάρχῃ,
καινά μετά τόν θάνατον ἐτέλεσε σημεία
δεικνύς τόν τάφον αὐτουργόν τεράτων καί σημείων.»

Διατί ἐπιτρέπει ὁ Θεός, νά γίνονται θαύματα πολλές φορές ἀπό αἰρετικούς καί ἁμαρτωλούς ἀνθρώπους, ἀκόμη καί μετά θάνατον, δι' ἡμᾶς εἶναι ἄδηλον. Ἡμεῖς δέν πρέπει νά παρασυρώμεθα ἀπό τέτοια φαινόμενα, χωρίς πρῶτα νά ἐξετάσουμε πολύ προσεκτικά τήν ζωήν καί διδασκαλίαν τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν. Ὁ ἀντίχριστος θά κἀνη τέρατα καί σημεία καί θά προσπαθήσῃ νά πλανήσῃ καί τούς ἐκλεκτούς.

Διά τούς φημιζόμενους «μεγάλους γέροντας» τῆς ἐποχῆς μας, μπορούμε νά εἰποῦμε, χωρίς καθόλου νά τούς ἀδικοῦμε, ὅτι δέν ἐπῆραν καί δέν παίρνουν σαφήν καί κατηγορηματικήν θέσιν ἐναντίον τῆς Οἰκουμενιστικῆς κίνησεως. Βέβαια δέν ἔμπορεῖ κανεὶς νά τούς κατηγορήσῃ ὡς Οἰκουμενιστάς, ἀλλά ἔμπορεῖ ἄνετα νά τούς κατηγορήσῃ ὡς Φιλοοικουμενιστάς. Μιλοῦσαν καί μιλοῦν πολλές φορές κατά τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀλλά πρακτικά δέν ἔκαναν καί δέν κάνουν τίποτα. Πολλές φορές μάλιστα πού συνήντησαν ὑψηλά ἰσταμένους Οἰκουμενιστάς, ἔβαλον ἑδαφιαῖες μετάνοιες ζητώντας τήν εὐχήν των. Εἰς τά ἐκκλησιολογικά εἶχαν καί ἔχουν καί αὐτοί τήν τελειῶς ἐσφαλμένην ἀποψιν, τήν ἐντός τῆς Ἐκκλησίας τῶν Οἰκουμενιστῶν παραμονήν ὄλων. Τό μόνον ἐλαφρυντικόν πού ἴσως θά μπορούσε κανεὶς νά δεχθῆ δι' αὐτούς, εἶναι ὅτι ἀσχολούμενοι πολύ μέ τήν βελτίωσιν τῆς προσωπικῆς των ζωῆς, καί μέ τόν πολύ κόσμον, δέν εἶχαν καί δέν ἔχουν χρόνον ν' ἀσχοληθοῦν προσωπικά καί σοβαρά μέ τήν μεγάλην προδοσίαν τῆς Ἐκκλησίας, πού γίνεται ἐπί τῶν ἡμερῶν μας.

Τήν ἄγνοιαν συγκαταβατικά τήν κρίνει καί ὁ Κύριός μας. Ἡμεῖς τά μέν καλά τους ἔργα ἄς μιμούμεθα, τήν δέ στάσιν τους ἀπέναντι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ νά τήν ἀπορρίπτωμεν, ὡς ἀπάδουσα εἰς τήν ὄλην Ἐκκλησιαστικήν Παράδοσιν. Ἔτσι καί ἡμεῖς δέν κινδυνεύουμε νά ἀπωλεσθοῦμε ἀκολουθώντας τούς αἰρετικούς καί τήν θέσιν αὐτῶν δέν ἐπιβαρύνουμε περισσότερο, μέ τό νά υἱοθετοῦμε κάποια λάθη τους.

Ὡς γνωστόν μερικοὶ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας ἔπασαν ἔξω-σέ μερικά θέματα, καί εἶπον κάτι διαφορετικό ἀπό ὅ,τι ἡ Ἐκκλησία μας πρεσβεύει. Ποτέ ὅμως κανεὶς

ἐχέφρων δέν διενοήθη νά ὑποστηρίξη αὐτές τίς θέσεις καί νά λέγη ὅτι αὐτό εἶπεν ὁ τάδε ἅγιος κ.λ.π: Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἀκόμη καί οἱ σοφώτεροι καί ἀγιώτεροι πολλές φορές κάνουν λάθη. Τό χάρισμα τῆς ἀληθείας ἔχει μόνον ἡ ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ἀποφαινομένη Οἰκουμενική Σύνοδος.

ΕΝΤΑΓΙΣ ΙΔ'

Πολλοί κληρικοί καί λαϊκοί Φιλοοικουμενισταί, μή ἔχοντες Πατερικές μαρτυρίες διά νά στηρίζουν τήν στάσιν των, καταφεύγουν σέ προσωπικές «πληροφορίες» λέγοντας: Κάναμε προσευχή καί δέν πληροφορηθήκαμε ὅτι πρέπει νά διακόψουμε τήν ἐπικοινωνίαν καί τό μνημόσυνον τῶν Οἰκουμενιστῶν.-

Ἄλλο καί τοῦτο ἀφελές ἐπιχείρημα: λές καί τώρα ἀποκαλύφθηκε ἡ πίστις μας καί μᾶς χρειάζεται εἰδική πληροφορία εἰς τό τί πρέπει νά κάνουμε ὅταν αὐτή προδίδεται. Καί ἂν ἡμεῖς πού διεκόψαμε κάθε πνευματικήν σχέσιν μετά τῶν Οἰκουμενιστῶν, εἴπωμεν ὅτι μετά ἀπό προσευχή λάβαμε πληροφορία, ὅτι εἶναι σωστόν καί ἀρεστόν εἰς τόν Κύριον μας αὐτό πού κάνουμε, τί ἔχουν νά εἴπουν; Διατί ἡ δική τους πληροφορία νά εἶναι ἀληθής καί ὄχι ἡ δική μας; Ποῖον εἶναι τό κριτήριον τῶν πληροφοριῶν; Δέν ἀντιλαμβάνονται πώς ἡ προσωπική πληροφορία εἶναι κάτι τό ὑποκειμενικό καί δέν δύναται νά σταθῆ ὡς ἐπιχείρημα; Τί τό ἐπικαλοῦνται;

Ἡμεῖς μελετῶντες τά πρακτικά τῶν Οἰκουμενικῶν συνόδων, δέν εὐρήκαμε κανένα ἀπό τούς ἁγίους Πατέρας πού ὁμιλοῦσαν νά ἐπικαλεῖται ἰδίαν πληροφορίαν καί νά λέγη ὅτι, κατά τήν ἐμήν πληροφορίαν αὐτό τό θέμα πού συζητοῦμε εἶναι ἔτσι καί ἔτσι. Κανείς δέν εἶπε κάτι τέτοιο, ἀλλά ὅλοι τους ἐπεκαλοῦντο Γραφικές καί Πατερικές μαρτυρίες διά νά ἀποδείξουν τήν ἀλήθειαν. Ἀλοῖμονον, ἂν ἡ Ἐκκλησία μας διά τά θέματα τῆς πίστεως, ἐστηρίζετο εἰς τίς προσωπικές πληροφορίες τοῦ Α ἢ τοῦ Β πιστοῦ.

Ἄς μελετήσουμε τήν ἁγία Γραφήν, τούς ἱερούς Κανόνας καί τά συγγράμματα τῶν ἁγίων Πατέρων μας καί ἀπό ἐκεῖ θά μάθουμε ποία πρέπει νά εἶναι ἡ στάσις μας ἔναντι τῶν αἰρετικῶν καί ἀλλοθρήσκων.

ΕΝΤΑΓΙΣ ΙΕ'

Οἱ Φιλοοικουμενισταί, ἀποτρέπουν τούς ὑποτακτικούς καί τά πνευματικά των τέκνα νά διαβάσουν τό ἱερόν Πηδάλιον, λέγοντας ὅτι, τό βιβλίον αὐτό εἶναι μόνον διά τούς Ἐπισκόπους καί πνευματικούς καί ὄχι διά τούς μοναχούς καί λαϊκούς.-

Τό τονίζουν αὐτό κατά κόρον, δυστυχῶς, οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, μέ ἀποτέλεσμα νά ὕστεροῦν ἀπό πολλούς ἀνθρώπους τήν γνῶσιν τῶν ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας

μας.

Τὴν ἀπάντησιν, ἂν πρέπει νὰ διαβάζουν τὸ ἱερόν Πηδάλιον ἢ ὄχι, ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ χριστιανοὶ κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, μᾶς τὴν δίδει ὁ ἴδιος ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ ἀγιορείτης, πού μέ πολλοὺς κόπους ἔγραψε αὐτὸ τὸ βιβλίον. Ἄς τὸν ἀκούσωμεν : «Ἐπιστράφου λοιπόν Ἰακώβ, καὶ ἐπιλαβοῦ αὐτῆς.» Ἐπιστράφητε Πατριάρχαι, Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς Κληρικοὶ καὶ Μοναχοί, καὶ λοιποὶ ἅπαντες πνευματικοὶ πατέρες καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, καὶ ἐπιλάβεσθε τῆς Βίβλου ταύτης μέ τὰ δύο χέρια σας. «Πορεύεσθε πρὸς τὴν λάμψιν τοῦ φωτός αὐτῆς ἵνα φωτισθῆτε φωτισμόν γνώσεως αἰώνιον» ... Προδήτω δέ καὶ τὰ ἐξῆς τοῦ Βαρούχ· «Μακάριοι ἐσμέν Ἰσραήλ, ὅτι τὰ ἀρεστά τῷ Θεῷ ἡμῖν γνωστά ἐστί». Μακάριοι ἐστέ χριστιανοὶ ἀδελφοί, ὅτι διὰ τῆς βίβλου ταύτης ἠξιώθητε νὰ γνωρίσητε τὰ εὐάρεστα τῷ Θεῷ Πατρικά καὶ συνοδικὰ παραγγέλματα ... Δέξασθε λοιπόν ὑπτίαις χερσὶ τὴν πολυωφελῆ καὶ μεγαλοφελῆ ταύτην Βίβλον, καὶ τὴν εὐθύς μετὰ τὰς ἁγίας Γραφάς, ἀναγκαίαν ταύτην γραφήν, ἅπασαι αἱ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαι δέξασθε. Ὁ λαὸς ὁ ἀμαθὴς καὶ νήπιος, ὁ πρὶν ἐν σκότει τῆς ἀγνωσίας τῶν Ἱερῶν Κανόνων καθημένος, ἴδε τὸ μέγα τοῦτο τῆς ἐπιγνώσεως φῶς καὶ φωτίσθητι ...» (Πρόλογος Ἱεροῦ Πηδαλίου).

Καὶ ὁ μακαρίας μνήμης Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Νεόφυτος Ζ', μέ τὸ σκεπτικόν τῆς κοινῆς ὠφελείας ὅλων τῶν πιστῶν χριστιανῶν ἐνέκρινε διὰ τῆς πατριαρχικῆς του ὑπογραφῆς καὶ ἐσύστησε τὴν ὑπέροχον ταύτην Βίβλον.

Βλέπουμε λοιπόν πῶς καὶ ὁ συγγραφεὺς τοῦ Ἱεροῦ Πηδαλίου καὶ ὁ Πατριάρχης Νεόφυτος ὁ Ζ' ὅστις συνοδικῶς ἐνέκρινε αὐτό, ἕνα καὶ μοναδικόν σκοπὸν εἶχον· τὸ πῶς θὰ γίνουιν γνωστοὶ οἱ ἱεροὶ Κανόνες εἰς τοὺς ἀπλοῦς χριστιανούς, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς.

Διατί ἄραγε οἱ Φιλοοικουμενισταὶ δὲν ἐπιτρέπουν εἰς τὰ πνευματικά των τέκνα νὰ μελετοῦν τὴν ἱεράν ταύτην Βίβλον, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ τοὺς τὸ ἐπιβάλλουν; Διότι, ὅπως πρέπει νὰ μελετοῦμε τὴν ἁγίαν μας Γραφήν «ἡμέραν καὶ νύκτα», ἔτσι νὰ μελετοῦμε καὶ τοὺς ἱερούς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι ἡ γνησία Ἱερά Παράδοσις Αὐτῆς.

Διατί, λοιπόν, θέλουν νὰ κρατοῦν τοὺς ὑποτασσομένους εἰς αὐτούς, εἰς τὸ σκότος τῆς ἀγνωσίας : Δι' ἡμᾶς μία ἀπάντησις ὑπάρχει διὰ νὰ μὴν τοὺς ἐλέγχουν, ὅταν αὐτοὶ τοὺς παραβαίνουν. Ἕνας πνευματικὸς Πατὴρ πού προσπαθεῖ ὅσον τὸ δυνατόν νὰ τηρῆ τοὺς ἱερούς Κανόνας, ἀσφαλῶς δὲν ἔχει κανέναν λόγον νὰ ἐμποδίζη κάποιον πού θέλει νὰ τοὺς διαβάζη.

Ἡμεῖς φρονοῦμεν πῶς σήμερα πού ὑπάρχει τόσο μεγάλη πνευματικὴ κατάπτωσις εἶναι ἀπαραίτητον καὶ ἐπιβεβλημένον νὰ διαβάζεται καθημερινῶς καὶ τὸ ἱερόν Πηδάλιον τῆς Ἐκκλησίας μας.

ΕΝΤΑΞΙΣ ΙΣΤ'

Τό Πατριαρχεῖον, διατείνονται οἱ Φιλοοικουμενισταί, βρίσκεται σήμερα σέ πολύ δύσκολη θέση, δι' αὐτό δέν πρέπει ἡμεῖς νά καταφερώμεθα ἐναντίον του καί ν' ἀποκοπώμεθα ἐξ αὐτοῦ. «Κάλαμον τεθλασμένον οὐ συντρίψει καί λίνον καπνιζόμενον οὐ σβέσει», λέγει ἡ Γραφή.

Νά λοιπόν πού οἱ Φιλοοικουμενισταί βρῆκαν καί ἀγιογραφικόν χωρίον, διά νά στηρίξουν τήν πλάνην τους! Ἄς ἐξετάσουμε ὅμως νά ἰδοῦμε ἂν τό χωρίον αὐτό ἔχη σχέσι μέ αὐτά πού θέλουν νά ὑποστηρίξουν.

Τό χωρίον αὐτό εἶναι τοῦ προφήτου Ἡσαΐου (μβ,3), καί ἀναφέρεται εἰς τόν Κυρίον μας Ἰησοῦν Χριστόν. Τό παρέθεσεν ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος (Ματθ.ιβ',16,20), μετά ἀπό περιγραφὴν πολλῶν θαυμάτων τοῦ Κυρίου μας. «Καί ἠκολούθησαν αὐτῷ ὄχλοι πολλοί, γράφει ὁ Εὐαγγελιστής, καί ἐθεράπευσεν αὐτούς πάντας, καί ἐπετίμησεν αὐτοῖς ἵνα μή φανερόν ποιήσωσιν αὐτόν, ὅπως πληρωθῇ τό ρηθέν διά Ἡσαΐου τοῦ προφήτου λέγοντός: Ἴδού ὁ παῖς μου, ὃν ἠρέτισα ὁ ἀγαπητός μου, εἰς ὃν εὐδόκησεν ἡ ψυχὴ μου· θήσω τό πνεῦμα μου ἐπ' αὐτόν καί κρίσιν τοῖς ἔνθεσι ἀπαγγελεῖ· οὐκ ἐρίσει οὐδέ κραυγᾶσει, οὐδέ ἀκούσει τις ἐν ταῖς πλατεῖαις τήν φωνήν αὐτοῦ. Κάλαμον συντετριμμένον οὐ κατεάξει, καί λίνον τυφόμενον, οὐ σβέσει, ἕως ἂν ἐκβάλῃ εἰς νίκος τήν κρίσιν καί τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ἔθνη ἐλπιούσιν».

Δηλαδή μέ λίγα λόγια ὁ Προφήτης λέγει, ὅτι ὁ Χριστός, ἀνθρώπους τσακισμένους ἀπό τās πικρίας τῆς ζωῆς καί τό βάρος τῆς ἁμαρτίας, πού κινδυνεύουν νά χάσουν κάθε ἐλπίδα σωτηρίας των, ὅχι μόνον δέν θά τοὺς ἀπογοητεύσῃ, ἀλλά θά τοὺς ἐνθαρρύνῃ νά δεχθοῦν τόν νόμον καί τήν σωτηρίαν πού τοὺς δίδει καί θά ἐξέλθουν νικηταί.

Βλέπουμε λοιπόν ὅτι τό χωρίον αὐτό, καί ὁ προφήτης Ἡσαΐας καί ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος, τό ἐπεκαλέσθησαν διά νά μᾶς φανερώσουν πόσον «πρᾶος καί ταπεινός τῆ καρδία» καί συγκαταβατικός ἦταν - καί εἶναι - ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, εἰς ἀνθρώπους πού ὑποφέρουν ἀπό διάφορες ἀσθένειες σωματικές, καί εἰς αὐτούς πού νικοῦνται ἀπό τήν ἁμαρτίαν καί προσπαθοῦν κάπως νά ξεφύγουν, καί ὅχι εἰς αὐτούς πού διαστρέφουν τήν Ὁρθόδοξον πίστιν, αὐτήν τήν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου!

Αὐτός ὁ πρᾶος καί γλυκύς μας Ἰησοῦς, ὅταν ὠμιλοῦσε διά τό μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας, καί μερικοί ἀντιδρῶντες στοὺς λόγους του ἔφυγαν λέγοντες: «σκληρός ἐστίν ὁ λόγος· τίς δύναται αὐτοῦ ἀκούειν», δέν ἔκανε καμμίαν συγκατάβασιν. Λαβὼν δέ ἀφορμὴν ἀπό τήν ἀποχώρησιν ἐκείνων εἶπεν εἰς τοὺς δώδεκα μαθητάς του, «μή καί ἡμεῖς θέλετε ὑπάγειν;» (Ἰωάν. στ', 67). Εἰς ἄλλην περίπτωσιν ὁ Κύριός μας ἐχρησιμοποίησε φραγγέλιον, «καί ἐξέβαλεν πάντας ἐκ τοῦ ἱεροῦ, καί τῶν

κολλυβιστῶν ἐξέχεε τό κέρμα καί τās τραπέζας ἀνέτρεψε.» (Ἰωάν. 6',15). Τήν ἰδίαν στάσιν ἔναντι τῶν αἰρετικῶν ἐτήρησαν οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι καί ὅλοι οἱ Πατέρες μας.

Θά πρέπει νά καταλάβετε, ἀγαπητοί μας, ὅτι ἄλλο πρᾶγμα εἶναι οἱ προσωπικές ἀδυναμίες καί τά πάθη τοῦ κάθε ἀνθρώπου, εἰς τά ὅποια πρέπει νά δεικνύωμεν συγκατάβασιν καί κατανόησιν, καί ἄλλο ἡ αἰρετική διδασκαλία. Εἰς τούς αἰρετικούς δέν δύναται νά ὑπάρξῃ καμμία ἐπιείκεια, ἐφ' ὅσον παραμένουν εἰς τήν πλάνην τους. «αἰρετικόν ἄνθρωπο μετά πρώτην καί δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ», παραγγέλλει ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἰς τόν μαθητήν του ἀπόστολον Τίτον (γ,10). Ὁ δέ μαθητής τῆς ἀγάπης Ἰωάννης ὁ Θεολόγος γράφει εἰς τήν δευτέραν καθολικήν του ἐπιστολήν «εἴ τις ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς καί ταύτην τήν διδασκαλίαν (ὀρθήν διδασκαλίαν) οὐ φέρει, μή λαμβάνετε αὐτόν εἰς οἰκίαν, καί χαίρειν αὐτῷ μή λέγετε.»

Οἱ ἅγιοι Πατέρες μας διά τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἀναθεμάτισαν ὅλους τούς αἰρετικούς. Οὔτε μέσα εἰς τόν Ναόν Ὁρθοδόξων δέν ἐπιτρέπουν νά εἰσέρχωνται οἱ αἰρετικοί, ἐάν ἐπιμένουν εἰς τήν ἀίρεσίν των (ΣΤ'Κανὼν Λαοδικείας). Αὐτή τήν στάσιν ἄς τηρήσουμε καί ἡμεῖς, ἂν θέλουμε νά εἴμεθα τέκνα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τῶν ἁγίων μας.

ΕΝCΤΑCΙC ΙΖ'

Οἱ αὐτοί, λέγουν οἱ Φιλοοικουμενισταί, πού διέκοψαν τό μνημόσυνον καί τήν ἐπικοινωνίαν μέ τούς οἰκουμενιστάς, εἶναι ἄνθρωποι ταραχοποιοί, ἐστερημένοι ἀγάπης καί ταπεινώσεως .-

Αὐτά καί ἄλλα περισσότερα λέγουν οἱ ἄνθρωποι, διά νά δυσφημίσουν αὐτούς πού σηκώνουν τόν Σταυρόν τῆς Ὁμολογίας. Καί τί νά εἶπουν; ἀφ'αὐ δέν ἔχουν Γραφικές καί Πατερικές μαρτυρίες διά νά στηρίξουν τήν θέσιν των, καταφεύγουν σέ ὕβρεις, καί συκοφαντίες. Βέβαια αὐτό δέν εἶναι κάτι νέον. Ὅλοῖ οἱ αἰρετικοί μέ παρομοίας μεθόδους προσπαθοῦσαν νά πλῆξουν τούς Ὁρθοδόξους. Πολλές φορές, ὅταν εἶχαν τά μέσα, χρησιμοποιοῦσαν καί τήν βίαν. Ἀλλά καί σήμερα, ὅταν ὑπάρχει συνδρομή τῆς κρατικῆς ἐξουσίας, αὐτό γίνεται. Παράδειγμα, ὁ βάναντοςος τρόπος πού ἐξεδίωξαν ἀπό τήν Σκήτην τοῦ Προφήτου Ἡλίου εἰς τό Ἅγιον Ὄρος, τούς ἐκεῖ μοναχοῦς (6 Μαΐου 1992).

Μᾶς κατηγοροῦν, λοιπόν, ὡς ἐστερημένους ἀγάπης, ὑπερηφάνους καί ταραχοποιούς. Ναί, δέν ἀρνούμεθα ἀγαπητοί μας, ὅτι ὑστεροῦμεν κατά πολύ, καί δέν ἔχουμε φθάσει εἰς τά μέτρα τῶν μεγάλων αὐτῶν ἀρετῶν, ἀλλά προσπαθοῦμε μέ τήν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἀναλογιζόμενοι τήν εὐτέλειάν μας νά ἀγαπήσωμεν πρῶτον τόν Δημιουργόν καί Πλάστην μας καί κατόπιν ὅλους τούς ἀνθρώπους ὡς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ. Διότι γνωρίζουμε πολύ καλά ὅτι ἄνευ ταπεινώσεως καί ἀγάπης δέν δύναμεθα νά ἔχουμε οὐδεμίαν σχέσιν μέ τόν Κύριόν μας .

Ποῖος δέν γνωρίζει τόν ὑπέροχον ὕμνον πρός τήν ἀγάπην τοῦ ἀποστόλου Παύλου (Α' Κορινθ. ιγ', Ι-13); καθώς καί ὅσα δι' αὐτήν ἔγραψεν ὁ μαθητής τῆς ἀγάπης Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, ἀλλά καί ὅλοι οἱ ἅγιοι μας; Ἡ ποῖος δέν γνωρίζει τά ὅσα ἔχουν γραφεῖ διά τήν ὑποποιόν ταπεινώσιν, ἡ ὁποία κατά τούς ἁγίους Πατέρας μας εἶναι ὁ θρόνος τῆς ἀγάπης καί ὄλων τῶν ἄλλων ἀρετῶν; Εἰς τήν προκειμένην περίπτωσιν τά πράγματα ἀλλάζουν. Αὐτοί ἴδιοι οἱ ἅγιοί μας πού ἐξύμνησαν τόσον τήν ἀγάπην καί ταπεινώσιν καί ἡσυχίαν, μᾶς ἐδίδαξαν «νά φεύγωμεν τούς αἰρετικούς ὡς φεύγει τις ἀπό ὄψεως». μετεχειρίσθησαν δέ καί γλῶσσαν πολύ βαρείαν ἐναντίον των, ἀποκαλέσαντες αὐτούς : ληστάς, δολίους, πανούργους, λυσσῶντας καί μαινομένους, ὄφεις δηλητηριώδεις, ἐναγείς καί ἀλάστορας, κύνας, λύκους βαρεῖς, ἀναιδεῖς, ἀντιχρίστους κ.λ.π. Ἐπίσης μᾶς ἐδίδαξαν νά μήν ὑπακούωμεν εἰς αὐτούς «ὅταν τί ἐναντίον τῆ τοῦ Χριστοῦ ἐντολῆ παραφθειρῶν ἢ μολύνον αὐτήν ἐταχθῶμεν παρά τινος, καιρός εἰπεῖν τότε πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις» (Μέγας Βασίλειος, Λογ. Ἀσκητ. Α', Πατερ. ἐκδόσεις «Γρηγόριος Παλαμάς», Θεσσ. 1973 τόμ. 8, σελ. 125).

Ἀκόμη δέ μᾶς ἐδίδαξαν νά μήν σιωπῶμεν καί ἡσυχάζωμεν ὅταν ἡ πίστις κινδυνεύει «ἐντολή Κυρίου μή σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης πίστεως» (Θεόδ. Στουδίτης, Ρ.Γ. 99, 1321), διότι κατά τόν ἴδιον «ἔργον μοναχοῦ(εστίν) μηδέ τό τυχόν ἀνέχεσθαι καινοτομεῖσθαι τό Εὐαγγέλιον». Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἔγραφε διά τούς μοναχοῦς τῆς ἐποχῆς του : «τοῦτο οὐ φέρουσιν ἐπιεικείς εἶναι, Θεόν προδιδόναι διά τῆς ἡσυχίας, ἀλλά καί λίαν εἰσιν ἐνταῦθα πολεμικοί τέ καί δύσμαχοι(ἀκαταμάχητοι), τοιοῦτον γάρ ἡ τοῦ ζήλου θερμότης ...» Ὁ δέ ἅγιος Νικόδημος ὁ ἀγιορείτης λέγει : «ἐάν ὁμως ὁ λόγος καί ἡ ὑπόθεσις εἶναι περί πίστεως καί παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας μας τότε καί ὁ πλέον εἰρηνικός καί ἡσυχος πρέπει νά πολεμῇ ὑπέρ αὐτῶν» (Ἄορ. Πόλεμος, μέρος Β', κεφ. ιθ' σημ. Ι).

Εἶναι τόσες οἱ ἀγιογραφικές καί Πατερικές μαρτυρίες, πού ἀναφέρουν ὅτι δέν πρέπει νά ὑπακούωμεν εἰς ὅσους μᾶς προστάσσουν κάτι πού εἶναι ἐναντίον τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ, καθώς καί νά μή σιωποῦμεν καί ἡσυχάζωμεν ὅταν ἡ πίστις κινδυνεύει, πού θά ἐχρειάζετο ὀλόκληρος τόμος νά τίς παραθέσῃ κανεῖς ὄλες.

Δέν ἰστερεῖται λοιπόν ἀγάπης καί ταπεινώσεως, ὡς καί ἡσυχαστικῆς καί εἰρηνικῆς διαθέσεως, αὐτός ὁ ὁποῖος διακόπτει τό μνημόσυνον καί τήν ἐπικοινωνίαν τοῦ κηρύττοντος αἵρεσιν ἢ κακοδοξίαν Ἐπισκόπου, Μητροπολίτου καί Πατριάρχου, καί μέ Θεῖον ζῆλον ἀναλαμβάνει τήν υπεράσπισιν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὅλοι οἱ ἀπ' αἰῶνος ἅγιοί μας αὐτό ἔκαναν καί ὅσοι θέλουν νά λέγωνται Ὁρθόδοξοι χριστιανοί αὐτό πρέπει νά κάνουν.

Ἐέρουν οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοί, κληρικοί καί λαϊκοί πότε πρέπει νά ἀγαποῦν καί πότε νά «μισοῦν», κατά τό ψαλμικόν, «ἐμίσησα ἐκκλησίαν πονηρευομένων καί μετά ἀσεβῶν οὐ μή καθίσω» (Ψαλμ. κε', 5) καί «οὐχί τούς μισοῦντας σε Κύριε ἐμίσησα; τέλειον μῖσος ἐμίσουν αὐτούς καί εἰς ἐχθρούς ἐγένοντό μοι» (Ψαλμ. ρθλ', 21)

Ἐέρουν πότε νά ταπεινῶνται καί νά καυχῶνται κατά τόν ἀπόστολον, «ὁ

καυχώμενος ἐν Κυρίῳ καυχάσθω» καί ξέρουν πότε νά ὑπακούουν καί πότε νά παρακούουν. «Προσέχετε ἀπό τῶν ψευδοπροφητῶν» λέγει ὁ Κύριος μας.

Ξέρουν ὅτι πρῶτα ἀπό ὅλα, καί πάνω ἀπό ὅλα, πρέπει νά ἀγαποῦν, τόν Θεόν καί νά ὑπακούουν εἰς Αὐτόν φυλάττοντες τās θείας Αὐτοῦ ἐντολάς, δεικνύοντες ἔτσι τήν πραγματικὴν ἀγάπην εἰς Αὐτόν. «ἐάν ἀγαπᾶτε με τās ἐντολάς τās ἐμᾶς τηρήσατε» (Ἰωάν, ιδ', 15)

Ξέρουν φυλάττοντες τήν ἐντολήν τοῦ Κυρίου μας, νά ἀγαποῦν ὡς τούς ἑαυτοῦς των καί τούς πλησίον τους, καί ἐμπράκτως νά βοηθοῦν αὐτούς ὅταν ἔχουν ἀνάγκην, ἀνεξαρτήτως φυλῆς, ἐθνότητος, χρώματος καί θρησκείας, προσπαθώντας συνάμα μέ τήν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, καί μέ τό χριστιανικόν τους παράδειγμα νά τούς κάμουν νά γνωρίσουν τόν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστόν τόν μόνον ἀληθινόν Θεόν καί τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν του.

Ξέρουν ἀκόμη καί πάλιν φυλάττοντες τίς θεῖες ἐντολές νά σέβωνται καί νά τιμοῦν τούς πολιτικούς ἄρχοντας, πειθαρχοῦντες εἰς τούς νόμους τῆς πολιτείας, πού δέν εἶναι ἐναντίον τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, καθῶς καί εἰς ὅλους τούς πνευματικούς πατέρας καί ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅταν καί αὐτοί παραμένουν πιστοί εἰς τήν παραδεδομένην ἀλήθειαν.

Δέν εἶναι φανατικοί ταραχοποιοί καί ἀποφεύγουν τίς ἀκρότητες, διότι γνωρίζουν μέ τήν χάριν τοῦ Θεοῦ νά βαδίζουν τήν βασιλικήν ὁδόν πού ἐβάδισαν ὅλοι οἱ ἅγιοι πατέρες μας, μή ἐκκλίνοντας οὔτε δεξιὰ οὔτε ἀριστερά.

Γνωρίζουν νά διακρίνουν τό καλόν ἀπό τό κακόν, τό φῶς ἀπό τό σκότος, τήν ἀλήθειαν ἀπό τό ψεῦδος, τήν Ὁρθοδοξίαν ἀπό τήν αἵρεσιν, τήν ἀπάτην, καί τήν πλάνην, τούς ἀληθεῖς ποιμένας καί διδασκάλους ἀπό τούς λαλοῦντας διεστραμμένα. Γνωρίζουν νά ξεχωρίζουν τίς προσωπικές καί ἀνθρώπινες ἀδυναμίες τῶν πνευματικῶν τους Πατέρων καί δέν χωρίζονται ἐξ αἰτίας αὐτῶν, ὅπως κάνουν ἕνεκα τῶν αἵρετικῶν δοξασίῶν καί πλανῶν τους, πού ὑποχρεωτικά καί μέ πόνο ψυχῆς διακόπτουν κάθε ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνία μαζί των, προφυλάσσοντας ἑαυτοῦς καί ὅλην τήν Ἐκκλησίαν ἀπό τόν ὄλεθρον τῶν αἱρέσεων καί σχισμάτων.

Δέν ὑστεροῦνται, λοιπόν, ἀγάπης καί ταπεινώσεως ὡς κατηγοροῦνται, ἀλλά ἀγαποῦν τούς ἀνθρώπους καί ταπεινά προσεύχονται ἵνα πάντες γνωρίσουν τόν ἀληθινόν Θεόν, διατί ἡ ἀγάπη δέν ἐπιθυμεῖ νά κολασθῇ κανεὶς αἰωνίως.

Μεῖζων πάντων τῶν ἀρετῶν ἐστίν ἡ διάκρισις, εἶπον οἱ ἅγιοι Πατέρες μας. Αὐτὴν τήν μεγάλην ἀρετὴν τῆς διακρίσεως, πού εἶναι χάρισμα τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἀποκτοῦν ὅλοι οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοὶ κληρικοὶ καί λαϊκοί, πού ἀγαποῦν πραγματικά τόν Θεόν καί μέ ταπεινὴν καρδίαν δέχονται ὅλες τίς Θεῖες ἐντολές Του ἄνευ ἐξετάσεως καί ἐπικρίσεως, καθῶς καί ὅλα ὅσα μᾶς παρέδωκεν ἡ ἅγια μας Ἐκκλησία ἢ ὅποια εἶναι, «στῦλος καί ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας».

Μέ ἰδικόν μας θέλημα καί φρόνημα, δέν εἶναι ποτέ δυνατόν νά ἀποκτήσουμε αὐτὴν τήν μεγάλην ἀρετὴν.

Ἐπίλογος

Προσπαθήσαμε χάριτι Θεοῦ νά ἀπαντήσουμε σέ μερικές ἐνστάσεις τῶν Φιλοοικουμενιστῶν, κατά τῶν σημερινῶν Ὁμολογητῶν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως. Αὐτό δέν ἔγινε ἀπό κάποια διάθεση ἐριστικότητος, ἢ διά νά διαφωτίσουμε αὐτούς πού λέγουν αὐτά, διότι λίγο πολύ γνωρίζουν τήν ἀλήθειαν ἀλλά δι' αὐτούς πού ἐνῶ ἔχουν μέσα κάποιον ζῆλον εἰς τά τῆς πίστεως μας, παρασύρονται ἀπό τά ἀφελῆ ταῦτα ἐπιχειρήματα, καί παραμένουν μέσα εἰς τόν πνευματικόν αὐτόν ὄλεθρον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Εἶναι λυπηρόν αὐτό πού γίνεται ἀπό τούς Φιλοοικουμενιστάς, πού προσπαθοῦν μέ κάθε τρόπον νά ἐμποδίσουν κάθε καλοπροαίρετον νά ἐξέλθῃ ἐκ μέσου αὐτῶν καί νά ἐνταχθῇ εἰς τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἀληθείας. Δέν τούς ἐπιτρέπουν νά διαβάζουν διάφορα ἀντιοικουμενιστικά περιοδικά καί νά συνομιλοῦν μέ σημερινούς Ὁμολογητάς, διά νά μή μαθαίνουν τά κατορθώματα καί τίς ἀθλιότητες τῶν Οἰκουμενιστῶν καί ἀντιδροῦν.

Ἐπιθυμοῦν πάσῃ θυσίᾳ νά κρατοῦν τούς ἀκολουθούντας αὐτούς, εἰς τό σκότος τῆς ἀγνοίας, καί νά τούς κατευθύνουν ὅπως θέλουν. Αὐτός εἶναι καί ὁ βασικός λόγος πού προβάλλουν καί διαδίδουν τόσα καί τόσα ἀσυνάρτητα ψευδῆ, καί ἀφελῆ ἐπιχειρήματα. Ἔτσι ἐξηγεῖται καί τό ἐρώτημα πού αὐθόρμητα γεννᾶται : Μά εἶναι δυνατόν αὐτοί οἱ ἄνθρωποι, πού πολλοί ἐξ αὐτῶν καί κατά κόσμον μόρφωσιν ἔχουν καί φήμη μεγάλων γεροντάδων, νά λένε τέτοια πράγματα; Καί ὅμως εἶναι δυνατόν! Ἀφοῦ ὑπάρχει ἡ σκοπιμότης ὅλα γίνονται ...

Ἀλλά, ὦ σεῖς Οἰκουμενισταί καί Φιλοοικουμενισταί, ὅ,τι καί ἂν κάνετε, ὅ,τι καί ἂν γράψετε, ὅ,τι καί ἂν εἰπῆτε, δέν θά μπορέσετε ποτέ νά καταλύσετε τό ἔργον τοῦ Θεοῦ πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία του. Πέρασαν τόσοι καί τόσοι αἰμοσταγεῖς αὐτοκράτορες καί τύραννοι, οἱ ὅποιοι μέ κάθε τρόπον τήν ἐπολέμησαν, ἀλλά δέν ἤμπόρεσαν νά τήν ἐξαφανίσουν. Πέρασαν τόσοι καί τόσοι αἵρετικοί πού μέ μανίαν προσπάθησαν νά διαστρέψουν τήν ἀποκεκαλυμμένην ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλά

δέν κατάφεραν, αἱ πύλαι αὐταί τοῦ Ἄδου νά κατισχύσουσιν Αὐτῆς.

Τό ἴδιο θά συμβῆ καί μέ ἐσᾶς. Μήν ματαιοπονεῖτε λοιπόν διότι, «σκληρόν πρός κέντρα λακτίζειν» Πάντοτε θά ὑπάρχουν οἱ «ἀληθινοί προσκυνηταί» οἱ ὁποῖοι "ἐν ὁσιότητι καί δικαιοσύνη», καί «ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ» (Ἰωάν.δ',23-4) θά προσκυνοῦν τόν Θεόν. Τό μόνον πού σᾶς μένει εἶναι νά ἐπανέλθετε μέ ταπείνωσιν εἰς τήν σώζουσαν ἀλήθειαν τῆς Ἐκκλησίας, ἀπό τήν ὁποίαν δυστυχῶς ἐξήλθατε. Ἀμήν!

ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ
ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ
ΚΑΨΑΛΑ Τ.Θ. 54
63086 ΚΑΡΥΑΙ
ΑΓ. ΟΡΟΣ

U